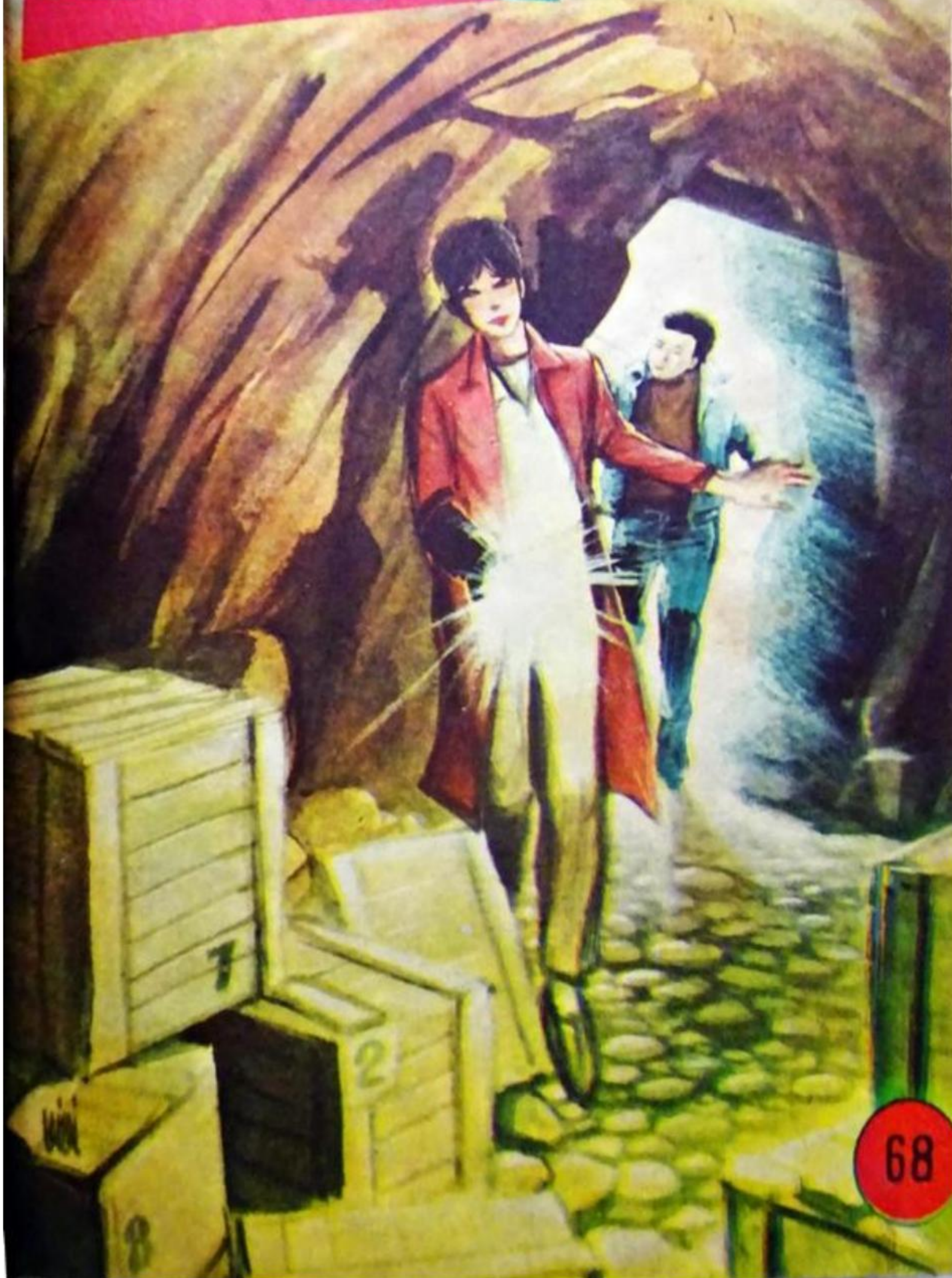

TẠP CHÍ THIẾU NHI

Tuổi HOA

68

TUỔI HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

Số 68

NGÀY 1 THÁNG 5
1987

CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN

QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đông, Saigon. Dây nói : 20.316. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao nguyên Trung Phần 185 \$. Giá ủng hộ 200 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên Trần-văn-Vũ.

Đọc trong số này :

Khu vườn mùa hạ TÌ TÌ 3

Tiếng chuông dưới đáy biển TRƯỜNG-SƠN 12

Anh em Hương HOÀI-HƯƠNG 17

Tiếng hát quê xa VŨ-TƯƠNG-NHƯ 21

Viết cho tuổi trăng tròn Q.D. 26

Câu chuyện về thú vật THÙY-LAN-TRANG 29

Tuổi Hoa lai rai HOÀNG-ĐĂNG-CÁP 32

Ôm ăn PHẠM-HỮU-DƯƠNG 37

Mèo tháng ba THƯƠNG-VIỆT-PHƯƠNG 40

Một cuộc nô đùa NGÔ-ĐÌNH-QUÍ 43

Vườn thơ Tuổi Hoa QUYÊN-DI 46

Mảnh vườn của Bé TRINH-CHÍ 48

khu vườn

mùa HẠ

Bỉ Bỉ

SÁNG mùa hạ mát dịu. Sương phủ khắp cả khu vườn như mưa xuân. Trời chưa sáng hẳn, khu vườn vẫn còn đắm trong yên lặng. Tuy thế, mấy chú ruồi xanh đã bắt đầu bay vùn vụt trên không, chẳng biết có phải để hút sương, hay để tập thể thao sau một đêm ngủ dài mỗi mọt.

Hoa Hồng khoan khoái mở hé đôi mắt. Đây là lần đầu tiên cô được trông thấy khung cảnh yêu dấu mà suốt thời gian khép mình trong đài hoa, cô hằng ao ước được dự phần vào. Chao ơi, buổi sáng đáng yêu quá chừng. Sao không khi lại dễ chịu đến thế. Cô hít vào một hơi thở dài, vươn mình cho tự lớn thêm lên chút nữa. Cô tung hương ra chung quanh mình và sung sướng khi cảm thấy mùi hương dịu dàng tỏa trong không.

Hoa Hồng đưa mắt nhìn quanh và bất gặp một đôi mắt mở lớn nhìn cô có vẻ khâm phục. Con vật bé nhỏ ấy đang nằm đu đưa trên một nhánh hồng phía bên kia. Màu của nó cũng

màu lá cây, và nếu không tình cờ nhìn thấy đôi mắt, có lẽ Hoa Hồng cũng tưởng nó là một cành cây nhỏ, không hơn, không kém. Cô tò mò nhìn lại con vật dài màu xanh mềm mại ấy:

- Chú tên gì thế ?
- Tôi tên Sâu.
- Sâu hả ?

Cô nghĩ con vật có cái tên thực buồn cười, nhưng cô không muốn làm nó giận vì ý nghĩ ấy. Cô tò mò hỏi tiếp:

- Chú đang làm gì vậy ?
- Tôi dẹt võng.

Con Sâu trả lời nhát gừng. Nhưng cô bé Hoa Hồng chưa hết ngạc nhiên vì những sự mới lạ chung quanh cô. Cô lại hỏi:

- Dẹt võng ? Dẹt võng làm gì thế ?
- Để ngủ.

Nhưng rồi thấy mình ăn nói có vẻ cộc cằn quá, chú sâu dịu giọng nói thêm:

— Hãy sống đi, Hoa Hồng, rồi cô sẽ biết hết mọi chuyện

Biết hết mọi chuyện. Cô bé không dám tin mình sẽ biết hết được. Cuộc đời đối với cô đầy những mới lạ cần khám phá, và cô không biết đến chừng nào thì cô có thể khám phá hết những điều ấy. Chỉ cần biết một ít cũng đủ, cô nhủ thầm. Hoa Hồng không hỏi nữa, cô sợ làm chú sâu bức mình hơn. Cô chăm chú nhìn sâu làm việc. Chú ta ghép những lá hồng lại với nhau, dùng dây cột lại thực chắc chắn. Hoa Hồng tự hỏi, đến bây giờ chú ta mới dẹt võng để ngủ, thế lâu nay chú ta ngủ ở đâu? Hoa Hồng đâm ra suy nghĩ vẩn vơ rồi đấy.

Trời bây giờ sáng hẳn, mặt trời đã lên. Ánh sáng ban mai vàng ánh chiếu lên mấy giọt sương đọng trên cánh hồng mới nở, long lanh như kim cương. Tuy nhiên, giọt sương đọng phản chiếu ánh mặt trời dĩ nhiên phải quý và đẹp hơn kim cương nhiều bởi nó mong manh và hiếm hoi hơn,

Hoa hồng tự cảm thấy mình lớn và rực rỡ hơn hồi sáng. Cô đưa mắt hứng gió và hứng nắng. Trên cành tử vi, mấy chiếc màng nhện đan đều đặn cũng lấp lánh ánh sáng như bằng gốm vàng. Cô say mê nhìn tác phẩm của đôi vợ chồng nhà nhện. Chúng hình như cũng đang tự bằng lòng với tác phẩm mình, nằm im có vẻ thư thái khoan khoái. Nhưng cô lăm. Chỉ một thoáng sau một chú ruồi ngậy dại đã cắm đầu vào tơ lưới mỏng manh nhưng thực dai bền ấy. Chú dấy dụa, cố thoát ra. Bác nhện đực không chậm trễ, chạy tới con mồi, và chỉ với một cái đốt êm ái, chú ruồi đã nằm im, mất lơ lảo. Hoa Hồng rung mình,

hoảng hốt. Cô lại tự hỏi không biết có con vật nào ăn cô không nhỉ. Cô nhìn chung quanh, và khi thấy không có gì phải đáng hoảng hốt như thế, cô hoàn hồn, và thôi, không dám nhìn lên cành tử vi nữa.

Cô bắt đầu thêm một tình bạn chân thật. Cô cố tìm một đóa hoa khác, nhưng cô thất vọng. Khu vườn cô sinh ra thực bé nhỏ. Đó là một khoảnh đất, đóng khung bằng gạch đỏ. Cô cảm thấy được rõ ràng đất trong khung chữ nhật này mềm và ngon hơn đất ở ngoài, vừa khô nứt, vừa xấu. Cô là cánh hoa độc nhất nở trong khoảnh đất ấy. Mấy cánh hồng có lẽ mới giâm nên còn yếu ớt, chưa ra nổi một nụ hoa nào. Bên kia thửa đất là vườn cây ăn trái. Những cây ổi, nhãn, chuối chen chúc bên nhau. Cô nghe thoang thoang mùi hương lạ. Cô đưa mắt tìm kiếm, hi vọng được gặp một người bạn mới. Ồ, không phải mình cô là loài hoa độc nhất ở đây. Còn hoa bưởi trắng tinh, thơm ngát, hoa ổi cũng trắng, nhưng là loài hoa trắng mong manh. Chúng nở từng khóm, khăn khít, yên vui, và cô biết không bao giờ cô có thể nói chuyện được với những cánh hoa cao xa thế. Cô buồn rầu, tự hỏi đến lúc nào mới có một hoa hồng mới nở để làm bạn với cô cho vui. Chắc còn lâu. Cô đưa mắt tìm lại người bạn đầu tiên của mình. Chú Sâu ta đang lười biếng nhai một lá hồng non.

— Chú dẹt võng xong rồi à?

— Chưa, nhưng cũng gần xong, tối nay tôi sẽ hoàn tất nó.

— Sao chú không làm bây giờ có phải hơn không?

— Cô làm sao biết được. Tôi phải ăn cho no hôm nay. Tối, dẹt xong

tôi sẽ chui vào đây, ngủ một giấc. thực dài, sống một cuộc đời khác

Chú Sâu nói gì nghe thực khó hiểu quá, nhưng nhớ lời chú ta bảo cứ sống rồi sẽ biết, cô không hỏi gì. Cô muốn tự mình khám phá những điều khó hiểu ấy. Hoa hồng chợt thấy dưới một lá hồng khác, lăm lăm những bọ nhỏ, cô không dừng được lại hỏi Sâu :

— Cái gì trông xinh thế, chú ?

— Ai chà, thứ đồ tuế toái, trứng của bọn bọ xít đó. Chúng mà nở thì phải biết, hơi ác lắm. Tuy vậy, khi còn là trứng như thế, chúng cũng bị bọn kiến tha đi. Lũ kiến thì cái gì cũng không từ.

— Thế kiến có ăn Hoa-Hồng không — Cô bé ngây thơ hỏi.

— Không nhưng coi chừng, hễ mà chúng nó kéo đến làm tổ dưới chân cô thì hết đường sống đấy nhé.

Hoa Hồng làm bộ le lưỡi sợ hãi rồi mỉm cười, cô chưa cảm thấy nỗi sợ bị kiến vùi. Chuyện đó xa xôi và mơ hồ quá. Cô chỉ cảm thấy mình đang tươi trẻ, đang sống mạnh.

Sinh hoạt trong vườn càng lúc càng trở nên nhộn nhịp. Từng bầy chim riu rít đuổi nhau dưới mấy tán lá cây nhãn, rồi chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, cười như nắc nẻ. Mấy con bướm bướm cũng bắt chước rủ nhau vào vườn, bay nhón nhơ, vừa lượn, vừa hát. Một chú bướm màu vàng tươi dừng lại, bên cạnh hoa hồng, múa một vũ điệu rất dịu dàng, rồi trước khi bay đi, còn ghé tai nàng thầm thì, cô đẹp lắm đấy, Hồng-Nhung ạ. Cô bé nhìn theo ngẩn ngơ.

Sao cuộc đời lại vui thế Cô nghe quanh cô tràn cả tiếng cười, tiếng hát, cô trông quanh cô toàn cả màu sắc rực rỡ, cô cảm thấy quanh cô toàn cả hương thơm phảng phất, hương hồng, hương bưởi, hương lá, và cả mùi sương còn đọng đầu đây. Cô tự thấy bằng lòng được sinh làm một cánh hồng đỏ, cánh mượt như nhung. Thực là thích thú. Cô nhắm mắt lại, đu mình theo gió, tự ru mình vào giấc ngủ theo tiếng riu rít của bầy sẻ nghịch ngợm trên cao.

Hoa Hồng giật mình tỉnh ngủ ngay khi nghe chú sâu báo động:

— Kìa con gái bà chủ đấy, tôi phải trốn bây giờ. Chào Hoa Hồng nhé.

Chú sâu ta lặn nhanh, thoáng một cái đã chẳng thấy đâu nữa.. Hoa Hồng sợ hãi. Cô thì trốn vào đâu được. Thôi thì mặc cho số phận vậy.

Cô gái xách một bình nước tưới lớn, cô đến bên khung đất hình chữ nhật, giang sơn của Hoa Hồng. Đặt nhẹ bình nước xuống cô vui vẻ nâng Hoa Hồng lên mũi, ngửi nhẹ nhẹ, đôi mắt khẽ nhắm lại cô nói nho nhỏ :

— Thơm ghê.

Cô gái buông nhẹ hoa hồng, cô quay vào nhà gọi lớn :

— Má ơi, má à. Hồng nhưng nở rồi đây má này, ra mà xem, đẹp lắm

Cô có vẻ nóng nảy chờ đợi người mẹ ra ngắm tác phẩm đầu tay của mình. Hoa Hồng cũng ngược nhìn vào trong nhà xem bà mẹ ra sao. Cô gái có cái vẻ dịu dàng thì chắc bà mẹ cũng phải hiền như thế. Một lát, hoa hồng thấy bà mẹ đi ra, dáng khoan thai nhưng không kém vẻ hân hoan :

— Má đoán thế nào nó cũng nở hôm nay mà.

Bà cũng đưa tay nâng hoa hồng lên, dáng điệu nâng niu:

— Hoa đầu mà đẹp quá con nhỉ. Chà, cánh hoa êm thật êm.

— Ít lâu nữa, ở đây nở toàn hoa hồng thì thích lắm má nhỉ. Má xem mấy cây này có sống nổi không?

— Có thể lắm, nếu sâu đừng có ăn hết mấy đọt non đi. Mình phải chăm kỹ mới được. Đây này, con xem, nó sắp làm tổ nữa đấy, lại ăn mất mấy đọt non này rồi. Diệt mấy rồi cũng không hết.

Người mẹ ngắt chiếc võng chủ sâu làm hi hục từ sáng, cầm mấy búp hồng non héo rũ mặt buồn rầu. Hoa Hồng sợ hãi, chỉ cầu nguyện sao cho Bà đừng hái luôn cả mình. Nhưng không, Bà chỉ nhìn Hoa Hồng một cách triu mến, tưới nước nhẹ nhẹ lên thân cây, rồi tưới đều khắp cả khoanh đất. Tưới xong cả hai mẹ con trở vào nhà. Hoa Hồng thoát nạn, thở ra mừng rỡ. Cô nghĩ cô có thể yên thân dự phần vào cuộc sống thiên nhiên ở đây suốt ngày nay được rồi.

Buổi trưa, chú sâu đến chào Hoa Hồng đến một cảnh khác yên ổn hơn

— Ở gần cô, chúng tôi không sống được đâu.

— Ô hay, tôi có làm gì đâu, tôi lúc nào cũng mong có bạn, mà chú là người bạn đầu tiên và duy nhất của tôi cơ mà. Hay tôi làm gì chú giận?

— Không phải thế đâu. Tại Bà chủ nhà thì yêu hoa hồng, mà chúng tôi chẳng làm gì lợi cho hoa hồng cả.

— Chú không làm gì hại thì thôi chứ.

— Có chứ, tôi ăn lá non, búp non, mầm non.

— Thân thể chủ như thế thì ăn mấy tí! Hoa Hồng nghiêng đầu ngắm nghĩa chú sâu và nhận xét như thế.

Chú sâu biết cô bé lắm lắm, sức chú có thể tàn phá luôn cả cô ta nữa ấy chứ. Tuy thế, chú yên lặng. Chú không muốn làm mất mỗi cảm tình nồng đượm mà Hoa Hồng đã dành cho chú. Chú chúc cô đẹp mãi rồi thoăn thoắt leo xuống. Hoa-Hồng nhìn theo buồn rầu. Thế thì cô sẽ cô độc, điều đó chắc chắn quá. Có còn ai nữa để cô trò chuyện đâu. Chắc mình sẽ phải tìm một người bạn mới nào đó. Chưa tìm được thì cứ hãy vui đã. Cô đang suy nghĩ, bỗng giạt nẩy mình vì tiếng nhạc chói tai, kéo dài buồn thảm. Cô hỏi trống không:

— Cái gì thế nhỉ?

— Ve sầu đấy.

Tiếng đáp nằm dưới viên gạch gần cô nhất. Hoa-Hồng cúi xuống hỏi nhỏ

— Ai thế?

— Dế dất đây.

— A, chú ca sĩ của ban đêm đấy à. Đêm nào chú cũng hát khiến tôi buồn quá.

— Tôi chỉ dám hát ban đêm, cuộc đời cứ chui rúc trong hang tối, không hát thì còn làm gì nữa.

Hoa hồng thấy chú dế sắp tả oáo, vội vàng hỏi:

— Mấy cô ve sầu kia, hát cái gì thế?

— Hát cho hết ba tháng hè mà chết đấy. — Chú dế chép miệng nói tiếp — Cuộc đời tôi đã buồn, cuộc đời họ còn buồn hơn, suốt

mấy năm sống chui rúc dưới đất đen, mù tối, thoát xác sống chỉ có vài tháng. Thấy mà chán.

Hoa Hồng nhận thấy chủ đề này quả bi quan thực. Cô nói, giọng an ủi:

— Thế còn hơn chúng tôi, chóng nở, chóng tàn. Cuộc đời so với chủ, với họ còn ngắn ngủi biết bao.

Chủ đề yên lặng. Một lát chủ thở dài:

— Thà sống một cuộc đời ngắn ngủi mà rục rờ như cô còn hơn đời sống muôn đời tăm tối của chúng tôi.

Tại chủ không có can đảm ra ánh sáng. Chủ cứ đi, cứ tắm mặt trời, cứ cho mình là tự do, ai mà cấm chủ được.

Hoa Hồng thấy mình già dặn hơn một chút nữa. Cô lắng nghe tiếng ve sầu kéo dài rồi dứt, hết như một ca sĩ thả giọng trước khi chấm dứt bản nhạc. Nhưng rồi lại trỗi giọng ngân nga trở lại. Có lẽ họ không biết mệt, Hoa Hồng thầm nghĩ. Cô nghe mãi điệu nhạc buồn thảm ấy, đâm ra uể oải, muốn ngủ.

Nắng buổi trưa gay gắt, mọi sinh hoạt đều ngưng, chỉ trừ mấy cô ve sầu rả rích hoài, mấy chú bướm ham chơi, và mấy chú chào mào là cứ cãi nhau, tranh nhau ănổi, trụng cá. Buổi trưa, gió cũng lười đi chơi. Hoa Hồng ngóng hoài chả thấy một con mọt nào đến. Cô tiếp đi giữa tiếng động hỗn độn ấy.

..

Hoa-Hồng đã sống một ngày hoàn toàn, không ai làm rộn cô. Cô có thể quan sát những sinh hoạt chung quanh cô một cách thích thú. Chủ đề

tuy bi quan thế, nhưng nhiều khi để cũng có những nhận xét hay đặc đề. Cô đâm ra quẩn luyến cuộc sống đầy cực nhọc của khu vườn. Mỗi một loài, cô thấy có một nếp sống riêng, hay hay, và cô tìm hiểu không biết chán. Chủ đề bảo:

— Tôi chả biết gì nhiều về thế giới ban ngày của cô. Nhưng ban đêm tôi phải đi, không tiếp chuyện cô nhiều được. Tuy nhiên, cô cứ tin tôi, ban đêm hay ban ngày, sinh hoạt cũng không khác nhau lắm đâu. Cũng kiếm ăn, cũng nô đùa, cũng chạy trốn cái chết, cũng vui, cũng buồn. Dĩ nhiên, cô cũng sẽ tìm được nhiều thứ hay hay.

Hoa Hồng đâm ra mong chờ trời chong tối. Cô không kịp nghĩ rằng cuộc đời cô không kéo dài mấy ngày, mỗi ngày lên, mỗi đêm xuống, cô đi dần đến cõi tàn tạ. Nhưng cô không cần, cô chỉ cần sống cho trọn vẹn là được. Than thở, hãi sợ, rồi có thay đổi được gì đâu.

Buổi chiều, cô lại được tưới nước, được nâng niu. Cô không cảm thấy hãi sợ hai mẹ con bà chủ nhà như hồi sáng. Cô biết họ cũng chỉ cầu mong cô đẹp bền, sống lâu. Cho dù đó chỉ là một thứ cầu mong ích kỷ để thỏa mãn tham vọng mỹ thuật của họ, cô cũng cảm ơn họ đã đứng về phía cô mà phản đối cuộc đời ngắn ngủi.

Bầy chim lúc nào cũng ồn ào. Kéo nhau về tổ cũng kêu réo ồm ồm. Có nhản mặt nhìn chúng. Nhưng thấy chúng vui vẻ, cô bỗng nhiên vui lây. Mấy chú bướm cũng tìm cây, khép cánh, thu vôi, ruồi xanh cũng nằm yên như những quả của loài cây ngũ sắc. Màn đêm sắp thả xuống

khu vườn rồi đấy. Hoa Hồng chờ đợi. Loài ve sầu như tiếc một ngày đã qua, cất giọng hát bản nhạc sầu của chúng, nghe mà chán.

Đêm xuống thực sự. Bóng tối đè nặng lên không gian. Mấy khóm cây đã bắt đầu mất hình dáng thực để trở nên những bóng đen không lồ, muôn hình vạn trạng. Muối bảy giờ mới thực ra góp mặt với đời. Chúng vo ve bay hàng đàn, ùa vào trong nhà, tìm đến nơi nào có sinh vật, len lỏi sau tủ áo, đợi giờ kiếm ăn. Một số khác cứ bay loanh quanh hoài. Loài dơi cũng xuất hiện. Chúng liệng qua, liệng về bên khóm cây ổi và trứng cá. Thỉnh thoảng thoáng qua bên hoa hồng làm cô giật mình. Cái dáng to lớn trông đôi khi nặng nề thế mà bay nhanh gọn.

Bỗng nhiên hoa hồng thấy vương dưới chân, cô rầy rụa, kêu thét lên :

— Ai mà kỳ thế hả ? Có buông ra không ? Vương chân chết đi ấy.

Có tiếng ồm ồm đáp lời :

— Tôi chỉ nhờ cô chừng nửa tiếng đồng hồ thôi, thoát xác xong là tôi đi liền.

— Thoát xác ? Sắp chết à ? — Hoa hồng run rẩy hỏi. Cứ nghĩ đến cái xác của một con vật nào đó bám lên chân mình hoài hoài, cô sờn gai ốc.

— Thôi thôi, tôi không cần biết chủ là ai, nhưng đừng chết bên cạnh tôi.

Con vật có tiếng nói ồm ồm bỗng phá lên cười :

— Ai nói với cô tôi sắp chết thế ? Tôi chỉ thoát xác thôi. Tôi bỏ lớp vỏ xấu xí đi, để trở thành một con vật khác, sống cuộc đời khác, tốt lành hơn, sung sướng hơn. Nay

Hoa Hồng, cô chắc sống dưới ánh sáng mặt trời rồi phải không ? Kể tôi nghe với nào. Tôi ao ước được trông thấy ban ngày trên không trung xem nó ra làm sao. Chao ới, tôi thêm vô cánh dưới cái nắng vàng buổi sáng, uống cái nắng gay gắt buổi trưa, và ngắm cái cảnh chiều tà. Giá mà ban ngày cứ kéo dài chừng bao giờ hết.

Nghe cái con vật ca tụng ánh sáng, hoa Hồng cũng đâm thích sống trở lại ngày vừa qua. Cô nói :

— Tôi sẽ kể cho chú nghe hết, nhưng chú phải nói tên chú cho tôi nghe đã.

— Tôi là Nhộng-Ve. Tôi sẽ thoát xác vài phút nữa. Thật là kỳ diệu. Sống kiếp nhộng này mãi chán quá.

Nhộng ve đưa người ra ánh sáng, nơi có ánh đèn từ cửa sổ căn nhà đợi ra :

— Cô xem, người tôi có xấu xí không ? Thực chả khác gì họ hàng nhà dế, lại cứng ngắc như loài bồ củi. Chán quá. Tôi chỉ trông cho chóng đến hôm nay mà già từ cái hình hài xấu xí này đi cho rồi. Cô kể chuyện ban ngày đi cho tôi nghe với nào.

— Ban ngày hả ? — Hoa Hồng vừa nói, vừa nhìn nhộng ve, nó xấu xí hơn dế đất, bạn cô nhiều, lưng nó gồng lên, trông như gù, cô không hiểu khi thoát xác nó như thế nào mà nó ham thế. — Ban ngày tuyệt diệu lắm chú ạ, nhất là vào buổi sáng, khi nắng mới lên mà sương còn đọng, chú sẽ thấy cả khu vườn này lấp lánh như lam bằng kim cương...

Hoa hồng kể thao thao bất tuyệt. Chính cô cũng thấy nhớ nhớ cái ấm cúng của làn ánh sáng vàng

buổi mai êm ái, nhớ cái oi nồng buổi trưa mùa hạ, nhớ cái nắng lướt thướt buổi chiều sắp tắt, dù cô chỉ mới sống qua một ngày. Cô ham nói, quên mất một vật. Khi nhìn lại nó, cô bỗng ngạc nhiên khi thấy toàn thân nó hơi nẩy đen đũi, bây giờ óng lên màu xanh, và con vật như đang phồng lớn lên. Nó có vẻ gắng sức, đau đớn, mệt nhọc. Trông tội nghiệp hết sức. Cô muốn an ủi, nhưng nghĩ nó bây giờ chắc chả còn nghe thấy gì nữa nên lại thôi. Cô chỉ chăm chú nhìn.

Một lúc thực lâu, sau những cơn đau đớn như thế, một đường nứt trên thân nhộng hiện ra. Ở trong, một con vật màu xanh đang cựa quậy rất nhẹ, từ từ thoát ra khỏi. Chỉ có mỗi một việc đem cái đầu ra khỏi vỏ, nhộng ta cũng làm hết sức công phu. Khi đã thoát hẳn nửa người trên, con vật xanh mướt, ướt sũng từ từ ngả người ra phía sau, treo mình cho khô như người ta phơi áo. Nửa thân dưới thoát ra cũng gần hết, chỉ trừ khúc đuôi còn dính với vỏ để làm điểm tựa cho thân người ngửa ra. Khi đã khá khô, chú ve ta bắt đầu thả đôi cánh ra. Chao ôi, đôi cánh khi khép lại trông xấu xí thế kia, mà lúc thả ra, nó vừa dài, vừa trong suốt, vừa có những đường gân xanh đẹp lạ lùng. Hoa Hồng ngắm nhộng ve thoát xác mà tưởng như đang xem ảo thuật. Cô phục sự kỳ diệu của Tạo Hóa và đâm ra ao ước được sống nhiều hơn nữa. Khi cánh đã khô hẳn, ve non uốn mình lên, thoát ra khỏi vỏ nhộng, bò lên cao hơn một chút và đứng yên dưỡng sức. Nó bây giờ khác xa cái vỏ xấu xí hồi nãy. Thân nó giờ xanh biếc như ngọc, đôi cánh làm bằng pha lê trong

suốt và trên trán gắn ba viên saphia nhỏ xíu nhưng sáng ngời. Hoa Hồng ngắm không chớp mắt. Nếu cô không nhìn tận mắt, làm sao cô tin trong phút trước phút sau, một con nhộng vừa xấu, vừa đen kìa lại có thể trở nên một con vật sang trọng, đẹp đẽ như thế.

Hoa Hồng bắt đầu gọi chuyện :

— Này chú, người ta bảo loài các chú hát cho hết ba tháng hè mà chết. Và bởi vì đời các chú ngắn nên các chú hát toàn những bản nhạc buồn.

— Ai bảo cô thế ? Chúng tôi hát ca tụng cuộc đời, ca tụng ánh sáng, có gì đáng buồn ? Họ không hiểu nhạc, họ lười biếng, ưa ngủ, rồi bảo nhạc chúng tôi làm họ buồn, chỉ có loài dế mới hay than trách nỉ non. Tôi thêm sống, hơi đâu mà than thở cho mất thì giờ.

— Ban ngày, trông thấy mấy cô, mấy chú quây quần, hát hò, tôi thêm vui lây.

— Mấy ả ve sậu mà hát xướng gì. Bọn chúng chỉ biết cầu nhậu thôi. — Chú ve nói giọng vừa có vẻ khinh bỉ, vừa có vẻ hãnh diện. — Ngày mai, thân tôi không còn xanh như thế này đâu. Tôi sẽ trở màu nâu tuyền. Đôi cánh cứng, tôi sẽ bay vù lên cành nhãn cao kia, tôi sẽ hát mừng cô một bản nhạc mới nhất do tôi sáng tác. Vì dù đêm tối, tôi chả biết cô đẹp xấu thế nào, nhưng tôi biết cô có một giọng nói thực dễ thương và một tính tình tốt vô cùng.

Hoa Hồng nghe khen, sung sướng cô góp chuyện :

— Tôi chỉ mong mai anh đi chơi cho thỏa thích, nhưng cứ chiều về, anh trở lại kể chuyện tôi nghe. Tôi

bị chôn chân ở đây, hết đường du lịch. Giá tôi có được một đôi cánh thì sung sướng biết mấy.

Thốt nhiên, cô nghe tiếng chú ve non kêu lên thẳng thốt:

— Thôi chết rồi, hoa hồng ơi. Ngày mai, chào mặt trời hộ tôi.

Hoa hồng thấy chú ve run rẩy, mắt nhìn như bị thôi miên. Cô quay nhìn phía trước. Một chú mèo trắng toát, thân hình trông rõ trong nền đen của đêm. Cặp mắt sáng quắc chiếu thẳng nơi chú ve đang đứng chờ người cứng cáp hơn. Con mèo quả ngon lành, vừa mềm, vừa bùi, béo. Thoắt một cái, chú mèo nhảy đến bên chú ve. Hoa Hồng kêu lên, hoảng hốt:

— Đứng, đứng.

Hoa Hồng nghe rõ tiếng rạo rạo của thân thể chú ve nằm giữa đôi hàm răng nanh trắng nhọn của con vật tàn ác, Cô nghe ớn lạnh khắp người. Nước mắt ràn rụa, cô hét lên một tiếng kinh khủng, và ngất đi.

Khi trở dậy, trời đã bắt đầu hửng sáng. Cô thấy uể oải, khác hẳn sáng hôm trước. Buổi mai hôm trước cô đã nôn nao, sung sướng thích thú biết bao nhiêu. Cô đã mở to mắt mà nhìn cuộc đời. Với cô, cái gì cũng kỳ diệu, cái gì cũng lạ lùng. Sao hôm nay, cô chán nản thế. Cô không nhìn đến những chú ruồi xanh đang múa trên không, cô không thích chờ đón mặt trời nữa, Cô muốn khép mình yên lặng. Tuy nhiên, cô không làm theo được ý mình muốn. Sinh hoạt buổi sáng nhộn nhịp, có quyền lực bắt cô phải trở dậy, hòa mình vào nếp sống vui nhộn ấy. Cô mở mắt, vươn vai, lắng nghe họ hàng nhà chim kéo

nhau từng bầy vừa kiếm mồi, vừa đùa dỡn, lũ ong cũng bay vùn vụt quanh mấy đóa hoa. Dưới đất bầy kiến vừa tha mồi, vừa chào nhau lao xao. Hoa Hồng không tìm thấy chú sâu ngày hôm qua. Chắc chú ta sống xa đây lắm. Hoa Hồng nghĩ cô sinh ra thực cô đơn. Chưa có một người bạn nào sống với cô cho trọn vẹn một ngày. Cô rướm rướm nước mắt, lòng thất vọng như chưa bao giờ thất vọng đến thế.

Mặt trời đã đến. Ông ta đưa hai tay lên chào muôn loài, khuôn mặt tươi cười. Hoa Hồng thầm nghĩ, nếu ông ta biết hồi hôm có một sinh vật ao ước được chiêm ngưỡng ông ta một cách kinh khủng mà không bao giờ được trông thấy nữa không biết ông ta có còn tươi cười như thế không nhỉ. Chắc ông ta vẫn vui như thường. Ông ta sống cho muôn loài, đâu có sống cho mỗi một mình chú ve tội nghiệp ấy. Nếu Ông ta buồn, chắc mình cũng buồn nữa. Hoa Hồng nghĩ như thế và đắm ra yêu mặt trời. Cô đưa tay ra dấu chào hai lần, một cho cô và một cho chú ve. Cô thấy mặt trời nheo một mắt với cô và tươi ánh sáng lên người cô, Hoa Hồng cảm thấy ấm áp. Cô trở lại vẻ rực rỡ của một loài hoa quý nạm kim cương.

Hoa Hồng đã quen thuộc với nhịp sống chung quanh cô, cô không ham hỏi, ham tìm nữa. Cô chỉ yên lặng ngắm nhịp sống ấy trôi đi, cô cố hòa mình cùng vui với đám sinh vật ấy. Và cô nhận rõ cuộc đời không chỉ toàn những khung cảnh hãi hùng. Nhưng đồng thời cô cũng thấy được, cuộc đời là cả một trường tranh đấu không ngừng, tranh đấu để sống. Tất cả mọi loài đều có thể

là miếng mồi ngon cho một loài khác, và chúng phải tự vận dụng hết mọi khả năng để sống còn. Cô thương yêu cuộc đời đáng buồn ấy, hay thay đổi ấy, nhưng cô không tiếc cuộc đời ngắn ngủi của cô nữa. Nếu cô héo tàn ngay bây giờ, cô cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối gì đâu. Có một điều, cô vẫn thắc mắc là không biết khi cô tàn rồi, cô sẽ trở nên cái gì. Một con nhộng trở thành một chú ve xinh thực là xinh, một chú sâu một ngày kia sẽ trở nên loài bướm sắc sỡ, có ai khi nhìn chúng nhớn nhoe sống mà nghĩ đến kiếp của chúng ngày xưa? Các cô bé yêu bướm bướm có bao giờ nghĩ chúng đã có lần làm các cô hét tướng lên vì sợ không nhỉ. Hoa Hồng buồn cười cho mình. Chính ngay chúng nó nữa chúng có nghĩ ngợi xa xôi như cô đâu, chúng sống cho hiện tại của chúng, cũng hết trọn thì giờ rồi.

Hoa Hồng chép miệng, khi mình tàn ủa đi rồi thân mình sẽ biến đổi ra sao? Mình có phải hóa thành một cái gì đó chẳng? như hoa ổi hóa thành quả ổi, như hoa nhãn hóa thành quả nhãn chẳng hạn, thì lúc ấy mình là cái đó chứ mình đâu còn là một đóa hồng nhưng nữa. Hoa hồng thấy rắc rối.

Cuộc đời thật rắc rối.

— Hát lên đi các anh ve sầu. Các anh chưa ca tụng ánh sáng, ca tụng cuộc đời còn đợi đến khi nào nữa.

Mấy chú ve sầu đang nằm im, nghe hoa hồng bảo đều ngạc nhiên nhìn xuống. Đây là lần đầu tiên các chú thấy có một kẻ tri âm, mà nhất là kẻ tri âm ấy đẹp quá chừng, những cánh hồng ướt sương mai long lánh. Cánh màu đỏ thắm, mượt

như nhung. Cô ta mỉm cười chờ đợi. Một chú ve trả lời.

— Bây giờ không phải là giờ chúng tôi hát. Chúng tôi chỉ hát lúc sáng sớm, vào buổi trưa, buổi chiều thôi, nhưng chiều cô, chúng tôi sẽ ca bài ca mới nhất.

Chú ta đánh nhịp, cất tiếng, tất cả hòa theo. Hoa Hồng nhắm mắt, cô nghe trong tiếng hát gói trọn cả tiếng gió ngàn, tiếng lá reo, tiếng của muôn loài đang thiết tha sống. Cô rung rung nước mắt, cảm thấy yêu đời không nguôi, yêu từ tiếng cười của đàn chim vô tư tới tiếng khóc của loài dế đêm đêm ní non, yêu từ khung cảnh ban ngày vui tươi đến ban đêm đe dọa. Vâng, cuộc sống muôn mặt, nhưng khuôn mặt nào cũng sống động vô cùng.

Hoa hồng thiếp đi, và bên tai cô, đàn ve vẫn hát, hát mãi...

TÍ-TÍ

tiếng chuông dưới đáy biển

tiếp theo

CHƯƠNG XXII

Trạm Kiểm-Soát mà thầy Phong nói, không phải dễ tìm. Tuy đã được chỉ dẫn tỉ mỉ, bọn Lan và Khôi Việt cũng chật vật lắm mới thấy nó ở phía đầu ga. Lối vào chật hẹp, tròn hình ống, và tối đen.

Lan rùng mình :

— Thầy Phong có nói là bọn mình sẽ không gặp ai cả. Tui cũng vãi trời như vậy. Chớ rủi mà gặp ai trong đường này chắc nguy quá.

Khôi nói :

— Chúng mình tay không, chẳng có khí giới gì để tự vệ cả. Nhưng thầy Phong đã dặn như thế, mình cứ nên mạnh dạn tiến vào.

Lan tranh trước :

— Đề tui dẫn đầu cho. Nói vậy chớ chắc không có gì đáng ngại mô.

Việt đưa Lan cây đèn bấm, và dặn nàng nên hạn chế vì pin điện đã gần hết. Khôi tiếp :

— Và nếu có gặp ai, chị nhớ đưa ngay cho tôi, vì tuy nó chỉ là cây đèn, nhưng khi lâm nguy mình cũng có thể dùng nó tạm thời như một món khí g'ới được. Dù sao, mình cũng cứ nên đi sát nhau là hơn.

Thực ra con đường ống dẫn vào trạm Kiểm Soát không quá chật hẹp như ba người lầm tưởng lúc đầu, vì có thể đứng thẳng người mà không

bị đục đầu. Đường hầm này đưa đến một cầu thang có những bậc đều đặn. Lan bấm đèn :

— Chúng mình bắt đầu xuống thang đây.

Ba người vừa đặt chân vào nấc thang thứ nhất, bỗng nghe tiếng động cơ chuyển động, và đèn trong hầm bật sáng, khiến họ vội vàng nhảy lui lại. Định thần, mới biết đây là một thứ thang máy tự động.

Khôi Việt ở Saigon đã từng đi thứ thang này nên không ngỡ ngàng lắm. Khôi chỉ lầm bầm :

— Đi thứ thang này dễ bị lộ quá.

Việt nói :

— Bảo chị Lan ngồi xuống !

Vừa nói Việt nhảy vội theo vì thang bắt đầu chuyển nhanh. Ba người có cảm tưởng như đang tụt xuống trong một ống sắt cắm sâu xuống lòng biển. Ngồi xôm kẻ trước người sau, ba người không nhìn thấy gì ngoài ánh điện chói lòa từ phía dưới hắt lên.

Thang từ từ hãm lại khi xuống tới một sàn phẳng. Lan chưa từng đi thang máy bao giờ nên hết hoảng co cả hai chân nhảy xuống mặt sàn và ngã sóng soài. Khôi, Việt kinh nghiệm rồi, nên bước xuống vững vàng hơn. Khôi vội đỡ Lan dậy, rồi ba người đưa mắt nhìn quanh.

Ba người đang đứng trong một căn phòng rộng hình tròn, vách bằng kính. Phía ngoài, tối mờ mờ như bóng hoàng hôn.

Khi những nấc thang dừng lại thì các ngọn đèn cũng lần lượt tắt hết. Ba người chưa kịp nhận rõ địa thế, vội mò mẫm nắm lấy tay nhau. Khôi nói :

— Căn phòng này bao bằng kính, nên chắc có thể nhìn ra ngoài được.

— Và ở ngoài cũng có thể nhìn vào trong....

— Nếu ở đây có người, chưa chắc họ đã thấy gì, vì tối quá. Đèn bấm đầu ?

Lan nói :

— Pin đèn sắp hết rồi. Chỉ còn yếu ớt như ánh nến thôi.

Việt đỡ cây đèn trên tay Lan :

— Phải hạn chế, chỉ dùng đèn khi thật cần thiết. Bây giờ cứ nắm lấy tay nhau cho khỏi lạc.

Khôi kéo tay các bạn :

— Lại đây coi. Nhất định vách kính này dùng để nhìn ra ngoài...

Mắt ba người quen dần với bóng tối, nhìn quanh vách đã thấy rõ hơn và bóng Khôi hiện lơ mờ sát vách.

Ánh sáng mập mờ bên ngoài là do nước biển bao phủ quanh vách kính. Khôi Việt và Lan biết rằng mình đang ở dưới đáy biển, và có lẽ rất sâu, nếu căn cứ theo tốc độ và thời gian của thang máy khi tụt xuống. Nhìn ra, ba người nhận thấy có những đốm sáng lập lờ dưới nước như những bóng cá. Đến gần một đốm sáng đang di chuyển Việt có cảm tưởng như vừa gặp một thứ người nhái, trên đầu có đeo một ngọn đèn. Rồi nước bị khuấy động xóa nhòa hình bóng đó đi.

Đề ý nhận xét các bóng khác, Việt nói:

— Những hình thù ngoài kia, nom giống như người, vì thân họ đứng theo chiều thẳng. Và dĩ nhiên họ mặc đồ lặn như chúng ta đã thấy.

Dán mũi vào vách kính, ba người mãi mê quan sát. Những hình thù giống người đó đứng nguyên chỗ, chỉ có ngọn đèn trên đầu họ thỉnh thoảng lay động theo cử động của họ. Hình như họ đang xử dụng đồ nghề vào một công việc nào đó.

Khôi không khỏi sửng sốt.

— Quái lạ thật! Chẳng hiểu họ đang làm gì dưới nước?

Lan nói:

— Coi tề, họ cũng khá đông chứ không ít mô!

Nhận xét của Lan rất đúng. Theo hướng chỉ của Lan, Việt thấy họ đứng một hàng như những con "nòng nọc khổng lồ, cử động nhịp nhàng với những đốm sáng trên đầu. Phải chăng cái phòng kính tròn ngay dưới chân thang máy này đặc biệt dùng để kiểm soát các dân phu kỳ quái kia lúc họ làm việc dưới lòng biển?

Việt đưa tay lần theo vách kính, mong tìm được một nút bật đèn. Khôi và Lan cũng bắt chước theo. Mò mẫm một hồi, chợt nghe tiếng Lan reo:

— Đây có cái cần bầy đặt dưới chân vách. Có nên kéo thử không?

— Khoan! Nhỡ không phải cái mở điện thì sao?

— Biết đâu nó chẳng mở một cánh cửa nào đó cho nước ủa vào?

— Hay lại là bộ máy kéo cho chuông kêu?

Ba người bối rối hỏi nhau. Hơn nữa, thời giờ khẩn cấp không thể cứ đứng đây mãi mà còn phải gấp rút tìm tới chỗ ẩn núp theo lời thầy Phong căn dặn. Kéo chiếc cần bầy Lan vừa tìm ra là điều điên dại, nhưng cả ba người đều nôn nao muốn thử, xem nó dùng vào việc gì. Họ chụm đầu lại bàn tán.

— Tội mình đã gặp khá nhiều rủi ro ngày hôm nay rồi và sẽ còn nữa. Bởi vậy, mình cứ thử tất cả những máy móc nào mình thấy.

Khôi tặc lưỡi!

— Nếu vậy kéo đại đi coi.

Lan dục:

— Ừ, kéo đi. Tội mình biết bơi hết, sợ gì. Cùng lắm thì mình đến trời lên mặt nước là cùng chớ gì!

Việt nắm lấy cái cần bầy và từ từ kéo. Lập tức bên ngoài vách kính bừng sáng như hừng đông ló rạng. Cần bầy càng nhích thêm, ánh sáng càng tỏ, nhìn qua vách kính như nhìn vào một bồn cá vĩ đại.

Những hình thù mang đèn hiện rõ hình người hơn. Tất cả đều mặc đồ lặn bằng cao su. Họ quay lưng lại phía ba người đứng trong phòng kính và đang làm việc dài theo một vách đá có nổi rõ mạch quặng lỏng lánh như ánh bạc. Mạch quặng chạy dài theo vách đá, nhưng bề dày chỉ độ một gang tay. Mỏ Quassium đang ở trước mắt ba người.

Việt hiểu ngay bí mật của đảo Chàm là đó. Dưới lòng biển, chìm theo với Phố Hội cổ xưa có cả những hầm mỏ, và chắc hẳn thầy Phong đã khám phá ra chất quặng hiếm có kia. Nhưng thầy sớm bị cầm tù do bọn người mà thầy gọi là "Tồ chức" bí mật. Chú Triều Dương trong công cuộc nghiên cứu ở căn cứ X hẳn cũng hiểu được tầm quan trọng của thứ quặng thầy Phong tìm được. Dĩ nhiên, chú lẳng lặng đến phố Hội tìm kiếm thầy Phong — hay thiết thực hơn là quặng Quassium.

Nhưng thầy Phong không trở về đất liền đề tường trình công việc của thầy được và đến lượt Khôi Việt, biết đâu chẳng cũng chịu chung một số phận như thầy?

Việt vừa thầm nghĩ đến đây thì đèn trong phòng kính bỗng nhiên bật sáng, tiếp theo là tiếng chuyển động ở cầu thang.

— Chết cha! Trốn đâu bây giờ? Có người tới!

— Nhưng thang máy không thấy chuyển.

— Đồ ngốc! không phải thang máy này, mà là thang khác. Còn một cái ở dưới lên. Không nghe tiếng chân bước đó sao! Bậy quá, tội mình chưa kịp đề ý đến cái thang này!

Chiếc thang ở dưới lên khuất sau một cột lớn. Nhờ đèn sáng, Việt nhận ra ở đó có một cửa xuống. Chắc hẳn phía dưới còn một phòng nữa và là nơi chứa đồ lặn mà thầy Phong đã dặn mấy anh em vào ẩn chờ thầy. Hiện giờ có người đang ở dưới ấy lên. Ba người chỉ còn cách nấp sau thân cột.

Khôi nói:

— Canh chừng cửa thang lên. Hễ thấy hắt nhô lên mình sẽ xoay theo chiều cột cho hắt khỏi thấy. Nhưng nếu họ đông người e lộ mất.

Lan :

— May ra họ chỉ đi qua mà không đề ý đến mình.

Việt thác mắc :

— Nhưng còn những người đang làm việc dưới biển, liệu họ có thấy mình không nhỉ ?

Khôi gắt :

— Phải tớ đang làm ngoài kia, ngâm mình dưới nước chắc tớ không mất thì giờ ngắm cậu như ngắm con cá vàng trong chậu.

Trong những trường hợp gay cấn, Khôi thường tỏ vẻ độc đoán và gay gắt. Việt toan cãi lại, chợt thấy nét mặt Khôi biến đổi. Anh vội nhìn ra cửa cầu thang, và thoáng thấy một bóng đàn ông nhô lên. Hắt mặc bộ đồ lặn như đồng bọn, đầu cúi thấp nên không rõ mặt. Tới mặt sàn hắt loạng choạng vài bước rồi ngã lăn ra đất. Ánh điện trong phòng chiếu loáng trên bộ đồ của hắt.

(Còn tiếp)

Vui cười

THÌ SẼ RÕ

[âm gặp Tuyết hỏi :

— Tuyết ! mày biết địa chỉ của con Hương đâu không ?

Tuyết trả lời :

— Thì mày viết thư hỏi con Hương sẽ rõ.

Tâm : ???

TUỔI EM MƠ MỘNG

Sáng trong lớp hồn mang nhiều
mơ mộng
Thầy giảng bài nào nghe thấy gì
đầu
Đang mãi xem thơ Xuân Diệu u
sầu
Và cố nhằm để thuộc câu thứ tám
Giờ Pháp văn, làm sao mà buồn
chán
Bài Grammaire dài thậm thượt
năm trang
Chép vừa xong, ngồi cắn bút mơ
màng
Rồi lên giờ đọc từng hàng nhật
kỷ
Bài đại số thầy khuyên nghe cho
kỹ
Kẻo không làm xong bài toán bậc
hai
Em nghe rồi, em lại đề ngoài tai
Vì mãi ngắm mái tóc dài của Thủy.

Nhiều đêm vắng ngắm sao trời
tuyệt mỹ.
Buồn không tên len len bước vào
hồn
Gió lang thang, sao gió lại đến hồn
Lên mái tóc cô trắng tròn 16 ?

QUYÊN DI

(trong tập những bài thơ trắng tròn)

anh
em

HƯƠNG

• HOÀI-HƯƠNG

Những giọng chữ trên quyền vớ nhòa dần trước mắt Hương, Hương chẳng còn thấy gì được nữa khi bên tai Hương vẫn còn nghe tiếng hát của Thái-Thanh qua bài « Nhớ Hà-Nội ».

Quê-hương miền Bắc dấu yêu của Hương đã mất rồi, còn gì nữa không đề mà chờ đợi ước mơ. Mười năm ca cách, mười năm dài dằng dặc kia vẫn không xóa mờ được những hình ảnh còn đọng lại trong lòng Hương. Mỗi lần thấy Hương buồn, anh Hải lại nói đùa đề cho Hương vui:

— Hương quên anh là lính sao, này nhé, chỉ cần một vài năm anh luyện nốt « mười thành công lực » là sẽ dành lại miền Bắc « cho » Hương liền.

Hương trề môi:

— Xí! anh chỉ được nói dóc hà.

— Anh nói dóc hồi nào đâu, bây giờ anh là trung úy, vài năm nữa

thì... ối chà, anh sẽ về lại miền Bắc thăm ngoại lúc đó thì khỏi cho Hương đi theo đâu nhá.

— Hơi lâu à, mỗi lần viết thư về cho me là cứ « me ơi... khổ quá »... nghe mà thảm quá đi thôi.

— Nè, vài bữa hết phép anh đi thì đừng viết thư mà tả « nhìn trời mây mà Hương thấy nhớ anh ghê »... ối chao ơi! vầu sao mà hay vậy.

Hương bịt tai hét lên:

— Hương mách me đó nghe, sao anh chứ chộc Hương hoài à.

— Ơ! anh có chộc Hương hồi nào đâu, tại Hương trước cơ mà.

— Thôi! không biết, Hương hông thèm nói với anh nữa

Anh Hải nhe răng cười:

— Khả Khả! cô bé nổi giận rồi bà con ơi.

Thằng Hùng em trai Hương ở trên lầu nghe tiếng của anh Hải liền chạy xuống thấy hẳn anh la to:

— Hùng ơi! coi cái mặt của Hương dễ thương chưa.

Thằng Hùng vỗ tay reo:

— Ừ ừ! « Tây thi khiếp vía Hắng nga mà ư... giật ư... ư mình »

Hương tức quá dậm chân đuổi thằng Hùng:

— Từ này về sau anh đừng hông mà chơi với Hương.

Thằng Hùng vừa chạy vừa la:

— Dọt lẹ anh Hải ơi!

— Ừ ừ! Hương nhớ lời đó nhé.

— Dĩ nhiên.

Tối lại, Hương giữ lời hứa, hồng thềm nói chuyện với hai anh em Hải, Hùng. Hương kéo bé Oanh về phe mình, hai chị em thì thầm to nhỏ đề trêu anh Hải, bên kia anh Hải với thằng Hùng cũng trả đũa, ba mẹ đi qua nhà bác Phán chơi từ khi ăn cơm xong, Hương bảo nhỏ bé Oanh vài câu, Oanh nói to:

— Hồi sáng chị Hạnh đón Oanh đi học rồi đưa cho Oanh một bao thư, Oanh cất trong cặp ấy, đề Oanh vào lấy cho chị nha.

Bé Oanh chạy vào phòng, Anh Hải ngừng nói chuyện với thằng Hùng khi nghe đến tên chị Hạnh. Oanh cầm bao thư ra, Hương đón lấy rồi nói to:

— Chị Hạnh gửi cho ông nào tên Hải chứ có gửi cho chị em mình đâu mà Oanh lấy, ngày mai đề chị đem giả lại cho chị Hạnh.

Anh Hải có vẻ sốt ruột khi nghe Hương nói, anh ngưng ngay câu chuyện với thằng Hùng và tìm kế làm lành với Hương. Hương và bé Oanh vẫn tìm cách trêu tức:

— Hồi chiều mẹ có cho chị tiền, ngày mai chị và Oanh đi ciné và ăn kem "Đào nguyên" nha.

Oanh gật đầu:

— Ngày mai chủ nhật chị ha.

Cái gì chứ ăn kem và ciné thì thằng Hùng khỏi chê.

— Oanh đem cất cái thơ này trong cặp chị đi nha. Mai tụi mình đem giả lại.

Anh Hải hết chịu nổi rồi, anh cười ruồi với Hương rồi bảo:

— Anh có "ôi" đây, Hương ăn không?

— Hương giữ lời nói mà, không chơi với anh đâu.

Oanh chạy ra, Anh Hải lại nịnh bé:

— Oanh thích con búp bê nhất không! mai anh mua cho.

— Chị Hạnh hứa cho Oanh một con thật đẹp rồi.

Anh Hải gãi gãi đầu cái mặt trông thảm quá, thằng Hùng vẫy tay Oanh:

— Oanh qua đây anh cho coi cái này hay lắm.

Bé Oanh chạy qua. Anh Hải lại năn nỉ:

— Hương còn giận anh à!

— Đâu có Hương đâu có giận anh, Hương chỉ không chơi với anh thôi.

— Tội nghiệp anh mà Hương, chị Hạnh đưa cho Hương cái gì vậy.

— Cái thơ.

Anh Hải ấp úng:

— Hương...Hương...ác quá.

Được thề Hương lên mặt:

— Hương ác hời nào đâu, tại anh trêu Hương làm gì.

Anh Hải nài nỉ:

— Thôi Hương cho anh xin lỗi, cho...cho anh thơ của...chị Hạnh đi Rồi Hương muốn gì anh chịu hết.

Thằng Hùng nghe anh nói liền hỏi:

— Ô ! Anh Hải, mình thua à ?

Anh Hải chếp miệng than :

— Thì đành phải thua vậy, bao giờ chị Hương cũng hơn.

Rồi anh lại năn nỉ :

— Thôi mà, đưa cho anh đi.

Hương lên giọng :

— Như vậy thì từ nay anh không được chọc tức Hương.

Anh gật đầu.

— Ừ ! Hương muốn gì anh cũng chịu hết.

— Hai châu phở.

— Ừ.

— Ba châu ciné « Hưng Đạo » « Tân Tân » « Châu Tinh ».

— Ừ anh chịu hết.

— Một châu kem ly, một quyển « Tuổi Hoa ».

— Hương đòi nhiều quá, nhưng được.

Hương bảo Oanh :

— Oanh vô lấy cái thơ ra đây cho chị.

— Mình hơn hả chị ?

— Ừ ! lệ lên.

Oanh chạy vào lấy cái thư, Hương cầm lấy nhưng chưa đưa anh Hải mà nói :

— Hương chưa đưa bây giờ đâu, lúc nào anh làm đầy đủ mọi điều kiện rồi Hương mới đưa.

Anh Hải nhăn nhó :

— Tội nghiệp anh mà Hương, anh giữ lời hứa mà, đưa cho anh đi.

Thấy anh mà tội, Hương chợt thương thương anh và đưa bao thơ cho anh. Anh giật lệ rồi chạy lên lầu. Hương và Oanh ôm nhau cười. Thằng Hùng lò dò lại làm lành :

— Mai chị Hương cho Hùng đi ciné với nhé.

— Thôi đi, sao hồi chiều chọc người ta làm gì.

— Hùng có chọc chị đâu.

— Sao khi người ta tức, cậu lại bảo « Tây thi mất vía, Hằng nga giết mình »

Thằng Hùng cười giả lả :

— Thì Hùng gián tiếp khen chị đẹp mà.

— Không mượn nịnh nghe.

— Hùng có nịnh đâu, Hùng nói thật đó, chả là anh Linh học trường Hùng vẫn khen chị dễ thương đó sao.

Hương mắc cỡ, cốc đầu nó một cái.

— Nè ! nói tầm bậy tôi mách me đó nhé.

— Thì thôi, mai chị cho Hùng đi ciné với nhá.

Hương gật đầu :

— Ừ ! mai rồi đi.

Oanh lại can

— Đừng cho anh Hùng đi chị Hương.

Hùng nịnh :

— Thôi mà, rồi anh xấp đồ chơi cho Oanh nha.

Con Oanh cười rồi bằng lòng. Hương chợt thấy tức cười và thương

thương mái gia đình này quá. Anh em Hương thương nhau ghê lắm, chả thể mà ba mẹ thường khoe với bác Phán:

— Chị ạ! mấy đứa con của em nó thương nhau lạ, không bao giờ gây gỗ hay đập lộn nhau đâu, thật thuận hòa êm ấm. Bác Phán gái khen:

— Quí hóa quá nhỉ, bên em được mỗi mình cháu Hạnh, thế mà nó ngoan đáo để chị ạ.

Me và Bác Phán thường xưng hô với nhau như vậy từ ngày còn ở Hà Nội, hai gia đình khắn khít với nhau nên anh Hải và chị Hạnh biết nhau. Hương cũng thương chị Hạnh, chả là vì chị hay chiều Hương ghê vậy đó. Chị hiền lành và đẹp, ba mẹ cũng rất thương chị. Mỗi lần nói chuyện với nhau mẹ và bác vẫn thường nhắc lại những chuỗi ngày còn ở Hà-Nội đôi lúc mẹ lại khóc làm Hương bùi ngùi nhớ tiếc, mẹ nói với bác Phán:

— Bây giờ Huế là quê hương thứ hai của em rồi đó chị.

Bác Phán gật đầu:

— Em cũng coi Huế như là quê hương mình, mùa đông ở đây nó hao hao giống ở miền Bắc chị nhỉ.

Rồi má và bác bàn đến thời sự, kinh tế, mỗi lần bác và mẹ ngồi nói chuyện là ô trầu của mẹ bị voi đi nhiều, có một lần anh Hải bắt chước mẹ, lấy trầu cau của mẹ mà ăn, vì không quen, lại cau say (Hương không hiểu sao mỗi lần mẹ ăn trầu mà thấy choáng váng là bảo cau say, nên Hương đành dùng danh từ này vậy) nên khi ăn vào, mặt anh đỏ gay, cái miệng

thì đỏ lôm, trông thật tức cười, mẹ ôm bụng cười lăn rồi mắng yêu:

— Con trai gì đã lớn rồi mà cứ y như con nít ấy.

Anh Hải bảo:

— Thì con chả là con nít đối với mẹ sao, lúc nào mẹ cũng săn sóc con như là con nhỏ lắm đấy.

Mẹ không nói gì, nhìn anh mà ánh mắt đầy thương yêu. Khi Hương đi học về thấy anh lồm bồm nhai trầu Hương không nhìn cười được và bảo anh:

— Trông anh giống ông già con quá.

— Thế mà mẹ bảo anh y như là con nít chớ.

Mẹ cười và không nói gì. Hương đến bên mẹ, anh Hải bảo:

— Mẹ ạ! Hương sắp gạ tiền mẹ rồi đó.

— Thôi đi! Hương đâu có như anh.

Anh cười hì hì rồi đi, mẹ lắc đầu cười đầy vui sướng.

Đang nghĩ vẩn vơ, anh Hải từ trên lầu đi xuống:

— Hương ơi! cho anh nhờ Hương một tí nhé.

— Nhờ gì cơ ạ!

Anh ghé vào tai Hương thì thầm, Hương cười gật đầu:

— Cái gì chớ cái đó Hương làm được.

Thằng Hùng tò mò:

XEM TRANG 49

tiếng hát quê xa

NẾU có lần phải viết về quê hương, những điều Xuân biết chắc chẳng hơn gì ngoài những lời mẹ Xuân kể lại.

Những đêm sáng trăng, khi chị Duyên đang mải thu mâm, bóng trăng tròn đỏ âm thầm lên trên ngọn tre bên làng xa, Mẹ lại dẫn Xuân ra ngồi dưới giàn thiên lý, trên chiếc ghế đá vừa thấm lạnh hơi đêm. Xuân ngồi cạnh mẹ đưa mắt nhìn trăng qua cành lá, gió nhẹ thổi rung rinh. Trong cơn gió như còn vương vấn hơi nước của dòng sông chảy thật xa và hương thơm dịu dịu của hoa thiên lý. Những chùm hoa trắng nhỏ buổi sáng nở êm đêm. Một mùi thơm trinh khiết phảng phất trong gió nhẹ, tỏa bao

la trong trời đêm rất mong manh, nhưng cũng thật là quyến luyến bền chặt. Trăng lên vừa cao, giàn hoa thiên lý ngòm ngợp trong ánh sáng huyền ảo, gió xa thổi về làm giao động màu trắng trên cành lá. Mẹ lại bắt đầu kể chuyện, bao giờ cũng chỉ là chuyện quê hương của mẹ. Từ ngày rời bỏ nhà xưa, lên sống nhờ nhà một người bà con, mẹ ít khi còn kể chuyện cồ tích cho Xuân nghe. Nhớ thương chan chứa trong lòng, mẹ cần phải thổ lộ với con cho nhẹ bớt tâm sự của một kẻ lìa xa quê cũ.

Phải rời bỏ quê hương, sống ở ngoại ô một thành phố nhỏ. Mẹ bao giờ cũng mang mang trong lòng sự tiếc nhớ không nguôi; mái rạ tiêu điều, lối ngõ mòn xơ xác, lá tre và

nhất là chiếc cổng gạch lâu đã bao đời ngun ngút màu rêu. Tất cả đối với mẹ đều là những hình ảnh yêu dấu. Xa quê mẹ buồn ghê lắm. Nhưng tình thế đưa đẩy không thể nào sống được trong cảnh bom đạn đe dọa bên mình. Có những đêm, giặc về khùng bố xóm bên kia sông, lửa bốc lên hừng hực, đỏ rực cả một phía chân trời. Nửa đêm mẹ Xuân đã phải bồng bế mấy đứa con dại chạy sang một làng tương đối yên ổn. Rồi sáng sau, xóm làng dần thưa tiếng súng, mẹ con lại dắt díu nhau về. Qua một đêm, nhà cũ bao giờ cũng có sự đổi thay. Hôm thì lũy tre bên ngõ bị bật rễ văng đi một quãng xa, hôm thì cây bàng già trước cổng bị tróc gốc nằm ngáng giữa đường. Cảnh nhà cũ không còn êm ấm nữa, những hố xoáy sâu hoắm trong vườn, những cảnh hoang tàn của bom đạn đã bắt buộc mẹ phải từ bỏ quê hương dù còn nhiều nỗi tiếc, luyến lưu. Đó là lần đi xa đầu tiên trong đời mẹ, kể cả khi lấy chồng mẹ cũng chẳng rời bỏ mảnh đất thân yêu. Cha chàng, như một cánh chim trời phiêu bạt chẳng bao giờ ông chịu ở nhà lâu. Dù sống với gia đình ấm cúng, hình như cha Xuân vẫn cảm thấy bứt rứt không yên. Buổi chiều ông dẫn chị em Xuân ra bờ đê hóng mát, gió sông lồng lộng thổi, đi bên hàng nhãn lá dày xào xạc, nhìn ra dòng sông trước mặt bao la và bóng chiều hiu hắt,

những con chim nhạn vẫn tung cánh bay êm. Mộng hải hồ chợt sôi xục trong lòng ông lại lặng lẽ dần Xuân về. Những lần đi chơi như thế thật nhiều nhưng Xuân không thể nào nhớ hết. Xuân chỉ nhớ có một lần khi trèo lên đê, bờ cỏ may xanh mượt làm ông trượt chân, Xuân bị mất thăng bằng ngã sòng soài trên mặt cỏ. Thân cỏ non mềm mát, nên ngã chẳng đau gì. Xuân cũng vờ khóc để được cha bế lên và vỗ nựng trong lòng, ông chê Xuân là con trai mà hay nhè và nhát như thỏ đế. Chiều hôm ấy cha bế Xuân đi dạo mãi tối mịt mới về. Sông lớn vỗ dào dạt dưới bãi, gió sông đêm thổi lạnh buốt da thịt, Xuân rúc đầu vào ngực cha và ngủ thiếp đi trong hơi ấm êm êm. Sáng sau khi Xuân dậy thì mẹ bảo cha đã đi rồi, mẹ buồn và làm việc nhiều hơn những ngày chồng còn ở nhà. Chiều chiều bà cũng dẫn chị em Xuân ra bờ đê ngồi dưới hàng nhãn gãy, gió sông thổi rối bời mái tóc, mẹ nhìn những cánh nhạn chao bay giữa dòng để nhớ đến hình ảnh người chồng sương gió miền xa.

Buổi chiều trước ngày ra đi, mẹ cũng dẫn Xuân ra ngồi ngoài bờ đê mắt nhìn băng khuâng về cuối chân trời, mơ mộng một hình ảnh nào rất xa xôi trở về mong manh như sương mù lan nhẹ ngoài xa. Bầy nhạn nhỏ vẫn thả

cánh trên sông chiều lộng gió. Chim trời chưa mỏi cánh, biết bao giờ cha mới trở về. Mẹ mỗi mắt trông đợi, chiều chậm xuống, gió đêm xoáy buốt da thịt và tê tái tâm hồn. Nghĩ đến ngày mai phải ra đi, chồng vẫn không về, mẹ ôm Xuân vào lòng khóc nức nở. Xuân chẳng biết lúc đó mình có khóc không? Xuân chỉ nhớ khi về cảm thấy tóc mình ẩm ướt, không rõ vì nước mắt mẹ hay đêm về sương xuống quá mau. Buổi sáng mẹ dậy sớm nấu cơm rồi bó bằng mo cau thật chặt mang đi ăn dọc đường. Xuân cũng dậy sớm hơn mọi ngày. Ngồi trong giường Xuân thấy mẹ lang thang trong vườn, có lẽ mẹ đi giã từ những cảnh vật yêu dấu của mẹ, mà linh cảm cho mẹ biết rằng có lẽ đây là lần sau chót trong đời. Từ hàng cau già lá rủ xác xơ, hàng nhãn gầy bên ngõ đến từng luống khoai, từng mảnh rạ trong vườn... Đâu đâu cũng là kỷ niệm làm cho mẹ xúc động và tiếc đến ngán ngơ. Mẹ dìu chị Duyên ra ao. Xuân thoáng nghe tiếng vỗ nước thật nhẹ, chắc mẹ và chị đang rửa chân ngoài cầu ao trơn rêu. Sương sáng xuống nhiều và lạnh, trăng lười liềm nằm mờ ảo trên ngọn tre. Khi mẹ và chị Duyên vào, trên khuôn mặt mẹ chẳng biết nước ao mẹ vốc rửa mặt hay nước mắt đầm đìa. Thấy Xuân đã dậy, mẹ bảo Xuân còn sớm nằm xuống ngủ rồi trời sáng còn phải đi xa.

Tháng ngày chạy loạn lang thang nhiều nhọc nhằn gian khổ. Vất vả và lo, nghĩ làm mẹ gầy xẹp đi,

mái tóc mẹ bắt đầu chớm hoa râm. Lớn lên, có bao giờ nhớ đến hình ảnh nào sương gió nhất trong đời, Xuân lại nghĩ đến khuôn mặt đau thương của mẹ: hai má hóp vào, cặp mắt quầng tím vì những lần thức trắng đêm, âm thầm khóc nhớ về nhà cũ và người chồng đi biệt trong thời loạn ly. Chiếc khăn voan mẹ quấn trên đầu bạc phếch vì mưa nắng và gió bụi chiến chinh. Rồi một hôm bơ vơ chẳng biết về đâu, mẹ dẫn chị em Xuân đến ở nhờ nhà một người bác họ ở ngoại ô một tỉnh nhỏ buồn. Ngôi nhà có vườn và một giàn hoa lý, qua con đường trải đá là một cánh đồng rộng, xa là làng nhỏ nằm yên lành bên dòng sông dài Xuân chẳng biết tên. Ở đó, ngày ngày mẹ phải quây gánh đi bán hàng rong tận trong thành phố, đi từ sáng sớm, chạng vạng tối mẹ mới trở về. Ở nhà, Xuân buồn nên đi chơi lang thang cả ngày, nhưng mỗi chiều Xuân vẫn nhớ trở về và đứng đón mẹ ngoài đầu con phố hẹp. Gió đồng thời vào lành lạnh. Mẹ lại dẫn Xuân về trên con đường đá dăm xào xạo dưới chân. Lần nào cũng thế, dù hàng bán ế hay chạy mẹ cũng không quên mua cho Xuân một gói bánh nhỏ nhỏ và dặn Xuân nhớ đề dành cho chị Duyên, phải ở nhà trông coi mấy đứa con của bác. Mẹ thương con và tủi thân, nhưng chẳng biết về đâu nên nhiều khi chị em Xuân có bị thiệt thòi mẹ cũng chẳng bao giờ muốn nói. Những đêm trăng, dù ban ngày phải đi bán hàng vất vả, mẹ cũng

không quên dẫn Xuân ra ngồi dưới giàn hoa lý và kể chuyện quê hương. Gió sông đêm thổi về dạt dào như nỗi nhớ nhà của mẹ, Xuân lại đem những chiếc bánh còn lại buổi chiều ra ăn. Khi trăng lên cao, sương xuống dày loáng ướt cả giàn lá trên đầu, Xuân thiú thiú ngủ và lần nào mẹ cũng phải bế Xuân vào.

Những buổi sáng dậy muộn, chị Duyên đã đi chợ và mẹ đi bán hàng từ sớm. Căn buồng nhỏ trống trải ngập màu nắng sáng. Ngoài khung cửa sổ, trên cây hoàng lan những mảnh nắng mềm chảy mát trong bụi lá xanh. Đôi chim khuyển nhỏ màu mỡ hót rất líu lo. Những tối nghe chuyện mẹ kể, buổi sáng nghe chim khuyển hót, Xuân đã cho là hạnh phúc nhất đời và chẳng dám ước mơ gì hơn nữa. Hồi đó với tâm trí thanh thoi, mơ ước của Xuân cũng thật nhỏ nhoi giản dị. Nhưng sáng nào trở dậy, nhìn cây hoàng lan nắng xanh màu lá, đôi chim khuyển nhảy rất nhí nhảnh trên cành và hót mãi mê, Xuân đã quên hết những ngày tủi nhục: ăn cơm trộn với nước dưa khú hay nước rau muống luộc hội nồng mùi đất và bỗng chốc thấy đời mình trở thành thần tiên lạ lùng. Tâm hồn chơi vơi, một thoáng như muốn bay cao. Rồi lớn lên, hoàn cảnh tủi nhục và những niềm vui nhẹ hờn nhiên đó không bao giờ trở lại trong đời Xuân nữa. Vì một ngày nào Xuân không nhớ rõ, cha đã trở về. Ngày từ bỏ miền ngoại ô tỉnh nhỏ theo cha mẹ vào Nam, xa ngôi nhà trọ Xuân chỉ nhớ

đến giàn hoa lý mỗi đêm trăng, khu phố không tên yên tĩnh và nhất là những buổi sáng đôi chim khuyển riu rít trong bụi lá xanh. Xuân nhớ quê hương, nhớ con đường làng mờ dấu chân trâu, bờ đề xanh những chiều lộng gió... tất cả chỉ là những hình ảnh mơ hồ, mà khi nghĩ đến thoáng gây cho Xuân một sự xúc động len nhẹ trong lòng, cũng như những lần chợt ngửi thấy hương hoa lý thoảng nhẹ trong đêm. Nhưng nếu một lần được nghe chim khuyển hót vu vơ, cũng đủ gọi lại cho Xuân cả một thời thơ ấu lắm than.

Nhiều lần khi nhớ về quê hương, nhớ về một thời niên thiếu xa xưa. Xuân đã nghĩ rằng tiếng chim xưa cũng như thời thơ ấu của chàng chỉ một lần qua đi rồi chẳng bao giờ trở lại. Xuân muốn mang tâm trạng của người xa trường cũ, còn được nghe tiếng ve rả rích trong chiều, còn được nhìn màu hoa phượng đỏ hay mái ngói cũ rêu đề thấy trong lòng rạo rực nhớ đến thời cấp sách thần tiên. Xuân cũng muốn như cha chàng, chỉ cần một cảm giác của cỏ gianh sắc cạnh cọ vào da thịt, cũng đủ làm cho ông bồi hồi nhớ đến quê hương và một thời ngang dọc trên núi đồi cao nguyên miền Bắc. Xuân vẫn hy vọng một sáng nào thức dậy, chợt nghe tiếng chim khuyển hót bên ngoài — dù chỉ một lần — Rồi cả thời ấu thơ sẽ hiện về rõ ràng trong tâm trí và ngậm ngùi nhớ đến quê xa.

Vũ tương Như

THẢO CA VIỆT-NAM

• Trần-Ngọc-Hường

TÔI kể anh nghe có chín con
rồng bơi ngược
Bỏ giọng hát ru con trong dòng nước
vang xa
Rủ lời hoa vẫn rót điệu dân ca
Giữa Đồng Tháp bắt nguồn từ
hơi gió
Đèn Mỹ Tho ngọn lu ngọn tỏ
Đèn Sài-gòn ngọn đỏ ngọn xanh
Là lá cờ bay ra cửa biển khơi tình
Là đường nét Việt-nam muôn đời còn
hiện rõ
Đây vườn cau, Đây bờ dừa sóng vỗ
Năm tháng xuống lên theo nhịp bánh
xe quay
Đây ruộng vàng vừa thẳng cánh
cò bay
Một tấc đất một tấc vàng anh có
biết không từ độ trước
Có một giống người ra công dựng
nước
Khăn gói lên đường trong gió rét
cầm cầm
Đỏ màu hồng xương trắng bốn ngàn
năm
Còn lê bước chân mềm trên vạn nẻo
Cuộc sống muôn trùng hai vai nặng
trịu
Ghẻ độc máu bầm nghe quán liễu
nao nao
Chúng tôi mềm lòng cho tới cả ngàn
sau
Dòng sông vẫn khơi màu qua dải nước
Tôi vẫn kể anh nghe có chín con
rồng bơi ngược
Còn trườn đi còn đề bước Việt nam

Theo mồ hôi theo nước mắt nhỏ hàng
Theo than đỏ theo lửa hồng theo đất
lành thơm ngát
Theo nắng ráo theo mưa dầm rao
thơ và rao nhạc
Hơi sóng êm ru qua dòng sông Tiền
qua dòng sông Hậu đùn cao
Bốn ngàn năm chưa dừng lại nơi nào
Chưa rời bỏ rừng xanh và núi biếc
Như sức sống vươn lên trùng trùng
điệp điệp
Sẽ đổ về nguồn qua liếp* cải giống
khoai
Qua giàn mồng tơi tháng 8 mây bay
Qua mọi ngã đồng chua và nước
mặn
Qua đường chia ranh mà khăn xô
là mây trắng
Có muôn người dân cùng mang nặng
một niềm đau
Vẫn mím môi và buông khẽ giọng
kinh cầu
Trong lúc lửa đạn khuất mờ khói
bom bỏ lại
Trắng lạnh rừng mình nổi lòng mọc
trái
Trên đồng lầy le lối vết thương tươi
Anh có hay con nước cuộn máu người
Nên xương trắng bay mùi qua hột
gạo
Hỡi Miền Nam! Hỡi Miền Nam
mấy lần năm trong cơn bão
Hỡi gió không nhà! Hỡi rừng đồ
cây xanh
Chúng tôi ra đi!
Chúng tôi tạo lại an lành.
Nghe vừa đủ chín con rồng bơi
ngược. •

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

4

QUYÊN-DI viết với sự góp ý của TV2 (-)

Ai ngồi bên song cửa ?
Ai đứng lặng bên hiên ?
Ai buồn thân lá rụng ?
Ai thương cánh sao hiên ?

— Ai ?

— Khéo giả bộ thì thôi. Bạn chứ còn ai nữa ! Đấy, bạn cười rồi ; cười tức là chịu, là nhận chứ gì ?

Từ trước đến giờ, hay nói cho có vẻ một tí là từ cái giờ phút mang thân phận làm người đến giờ, 15, 16 năm trôi qua, có lẽ chưa bao giờ bạn thấy mình lại mơ mộng, lại «thi sĩ» như lúc này. Đứng đấy bạn ạ, và chắc rồi sau này bạn cũng chẳng còn tìm được những phút giây mơ mộng như thuở trăng tròn này đâu. Trong bản biến thiên hàm số bạn học, có cái điểm gọi là điểm cực đại, tuổi trăng tròn là điểm cực đại của mơ mộng đấy.

Mơ mộng là cái quái gì ? Tự điển viết : «mơ mộng là tưởng tượng những điều bông lông trong trí, là nghĩ ngợi những chuyện không đâu». Nếu quả nhiên bạn hay tưởng tượng, hay nghĩ ngợi như thế thì đúng bạn đang ở trong tình trạng mơ mộng rồi. Không có gì lạ đâu bạn ạ, vì người ta đã gọi tuổi trăng tròn là tuổi lý tưởng hóa cuộc sống, là tuổi luôn nhìn đời qua cặp kính màu hồng (hay màu xanh cũng rửa).

Mơ mộng khác với mơ ước, mơ ước là một mong muốn mãnh liệt đến nỗi luôn luôn ám ảnh mình, còn mơ mộng, nó nhẹ nhàng hơn, nó mông lung hơn và nó cũng thi vị hơn nữa. Nhẹ nhàng vì nó không phải là một cái gì đến mãnh liệt, nhưng nó là một sự thấm nhập âm thầm vào lòng và trí ta, sâu đậm đấy nhưng không náo động. Mông lung vì nó không nhằm một đối tượng nhất

định; trong thế giới của mơ mộng có lẽ không có gì được gọi là thực thể cả, vì những điều ta nghĩ tới, nó đến, rồi nó đi không lường được. Và thì vâng, phải, những phút mơ mộng thì vâng lắm. Bạn cũng có một tí tâm hồn nghệ sĩ phải không? Bạn có nhận thấy rằng những vần thơ hay chỉ được sáng tác trong những phút mơ mộng? Vì cái động lực thúc đẩy ta kết hợp ngôn ngữ thành lời thơ, gọi nôm na là cái «hứng thơ» thường nó chỉ xuất hiện khi ta đã đi vào thế giới mơ mộng.

Người ta hình dung các bạn gái ở tuổi trăng tròn như thế này: có cô đứng mãi trước gương để chải một kiểu tóc hay phân vân chẳng biết diện bộ nào trước khi đi ciné như... Phương Vy chẳng hạn. Có cô nửa đêm thức giấc «bò» ra ngoài sân để «hít gió» và nghe... hoa lá than thở, trăng sao nói chuyện như... Trang của Mạc Anh Thi. Ngay cả TV2 cũng mơ mộng lắm, chính vì thế mà ngày xưa khi bị giáo sư mắng TV2 hay khóc lắm, vì TV2 nghĩ rằng: «Trời ơi! Ngày thường cô ấy thương mình thế mà hôm nay mình lỡ có một... tí, cô ấy lại nổi mắng mình. Đúng là cô ấy không còn yêu mình nữa rồi.»

Đây, đại để cái mơ mộng của các cô nó có những khuôn mặt như vậy.

Nhưng đừng tưởng mơ mộng là một thứ xa xỉ phẩm dành riêng cho các cô, con trai cũng biết mơ mộng đấy chứ, tuy sự thật có hơi ít hơn một chút. Có những cách mơ mộng mà chỉ con trai mới thực hiện được thôi, vì con gái thì... hơi khó vì dù sao cũng là... con gái. Chẳng hạn vào một lúc thật khuya, 11 giờ hay 12 giờ rưỡi, vừa học xong thì một làn gió mát lùa qua cửa sổ, gió đem theo cả mơ mộng và mơ mộng rủ bạn ra phố chơi. Đường vắng không một bóng người, gió thổi mơn man, hai bên đường cây cối thẫm thì nói chuyện, trên cao hăng hà sa số tinh tú lấp lánh giữa bầu trời khuya và ánh trăng mờ màng soi bóng bạn. Bạn đi chậm rãi, thở bầu không khí trong sạch, tai nghe cây cối rì rào và thỉnh thoảng ngược mắt lên trời ngắm sao, tìm một ngôi sao sáng nhất rồi tự nhận nó là sao bản mệnh của mình, bất chợt bạn mỉm cười với ngôi sao ấy. Sau những phút mơ mộng đó, bao nhiêu mệt nhọc biến đi đâu hết và chắc chắn đêm ấy bạn say ngủ với một giấc mơ tuyệt đẹp. Tuy nhiên phải cẩn thận một chút, đừng mơ mộng quá đến nỗi giờ giới nghiêm đã đến mà vẫn còn lang thang ngoài đường tìm sao bản mệnh thì hơi phiền đấy.

Mơ mộng có khi đem tặng cho chúng mình một nỗi buồn thật nhẹ nhàng, có người gọi là buồn băng quơ, buồn vớ vẩn, buồn không duyên cớ, buồn làm dáng... Chẳng hạn một lúc nào đó bạn đi trên con đường ngập lá vàng, những cơn gió cuốn đám lá ấy xạc xào lăn dưới chân bạn, thế rồi tự nhiên bạn thấy buồn buồn. Cái buồn ấy có nhiều tên như vừa kể (vậy mà nó còn được một số người gọi là nỗi buồn không tên, buồn cười nhỉ), tuy nhiên có lẽ chúng mình gọi nó là buồn mơ thì đúng hơn cả, buồn mơ nghĩa là buồn vì mơ mộng hay buồn trong mơ mộng ấy mà.

Do... thực tập, do kinh nghiệm, chúng mình đã biết thế nào là mơ mộng. Bây giờ có một vấn đề được đặt ra là có nên mơ mộng không, nói cho vắn về một tí là có nên tiếp cô bạn mơ mộng của mình không. Người lớn, họ ghét mơ mộng thậm tệ, họ bảo: «Chỉ mơ với mộng, thật mất thì giờ, vô tích sự!» Tội nghiệp cho cô bạn đáng yêu của chúng mình, cô ấy dễ thương thế mà bị xua đuổi. Thường thì chúng mình thấy cô ta đến là tiếp đãi niềm nở ngay—. Tuy vậy, có lẽ hành động như thế cũng không tốt bạn ạ; phải thành thật nhận rằng nhiều lúc mơ mộng có làm mất thì giờ thật, đó là lúc mơ mộng đến trong lúc chúng ta làm việc. Đang khi giải một bài hình học khó nuốt, đang lúc nhai đi nhai lại bài sử địa thì mơ mộng đến và chúng ta phải bỏ bài vở đấy để tiếp tục mơ mộng, thật là phí thì giờ. Không, chúng mình phải có ý chí mới được phải nói đại để thế này: «mơ mộng ời, đợi tôi một lát nhé, tôi đang bận học bài làm bài. Tí nữa rảnh chúng mình sẽ nói chuyện với nhau.» Mơ mộng vì vô tình mà đến, thấy chúng ta có ý chí như vậy sẽ không quấy rối ta trong lúc bận rộn nữa. Chúng mình phải có ý chí như vậy để chứng minh cho người lớn biết rằng mơ mộng không làm mất thì giờ của chúng mình, trái lại, làm cho tâm hồn chúng mình thêm phong phú.

Trong thi phẩm «Nếu...» (Nguyên văn: If), Rudyard Kipling khuyên các thanh thiếu niên như thế này:

«Ưa mộng mơ, đâu để mộng say lòng,
Ham tư tưởng, song thoát vòng không tưởng»

Chúng mình nên theo lời khuyên ấy bạn ạ, chỉ nên coi mơ mộng như một cái gì làm êm dịu tâm hồn chúng ta sau những lúc làm việc. Đừng để mơ mộng lúc nào cũng theo ám ảnh chúng ta để đến nỗi cứ phải sống trong mộng mãi mà quên mất đời sống thực tế với bao nhiêu công việc cần phải thực hiện. Chúng ta thích mơ mộng, nhưng biết mơ mộng đúng lúc, đó là bí quyết làm tăng vẻ đẹp, vẻ nên thơ của mơ mộng.

Viết đoạn bài này trong lúc đang mơ mộng nên chúng tôi quên mất đặt đề tựa, vậy bây giờ bạn làm ơn cho đoạn bài này cái đầu đề như sau: «MỘNG MƠ, MƠ MỘNG».

Q.D.

(*) Đề cho những diễm trình bày thêm xáo đáng ở một vài bài QD sẽ nhờ đến sự góp ý của một cô bạn: TV2

THÙY
LAN
TRANG

(Bút nhóm Trang)

CÂU CHUYỆN VỀ THÚ VẬT

Bố lên tiếng. Sự việc này thật là điều hi hữu, chả là vì bố ít nói lắm, nghiêm kinh khủng kia đấy. Cả nhà lắng nghe, mẹ chống tay lên cằm. Anh Phương, chị Hà dừng đùa. Bé và thằng Thụy ngưng đá ngăm chân nhau. Bố đặng hắng lấy giọng:

— Nhà đạo này vắng và buồn ghê đi. Này nhé: sáng thì bố đi làm, Phương, Hà đi học, mẹ làm bếp, còn con Lan và thằng Thụy thì chỉ rúc vào giường nằm xem truyện thôi.

Bé hơi ức, tại sao bố biết là bé chỉ xem truyện? Thằng Thụy nó mê chương chữ bé đâu có thêm rớ đến tủ sách truyện làm gì. Vừa định cãi lại thì bị thằng Thụy đá vào chân một cái, cụt mất hứng. Chẳng kịp trừng mắt như mọi ngày, bé đã phải nghe bố nói tiếp:

— Có lẽ đến phải nuôi một vài súc vật trong nhà mất.

Phút yên lặng trôi nhanh qua, thay bằng tiếng nói âm âm rung cả bàn ăn. Tất cả không phản đối ý kiến của bố mà đều vỗ tay hoan hô, thằng Thụy còn bày đặt vỗ chân vào nhau nghe

lục cục, bát canh sóng sánh suýt trào ra. Nhưng nuôi con gì bây giờ? Đây chính là đầu đề cho câu chuyện của cả nhà. Bố muốn nuôi một lồng năm con chim họa mi. Bao giờ chẳng thế, thế nào bố cũng lôi chim họa mi vào, «thần tượng» của bố mà lại, Bé thuộc nằm lòng mấy câu thơ của bố về họa mi mà bố cứ ngâm vang cả nhà. Tiếc là không thể chép lại được vì chúng là thơ «ruột» của bố cơ, bố giữ bản quyền đấy. Anh em bé phản đối như điên, chê bai họa mi đủ thứ, nào là: họa mi lẳng lơ lắm, tiếng kêu gào của họa mi chói cả tai, màu lông không trang nhã đẹp mắt, và thịt chim họa mi không béo! Ý kiến cuối cùng là của thằng Thụy, ấy nó chuyên có những tư tưởng lạ đời lắm, nói ra câu gì cũng như búa vào tai người ta, nên được lãnh cái biệt hiệu: «Lê Thị Khùng» «Khùng» là vì không kiểm soát được lời nói của mình, còn cái họ và tên đệm đẹp đẽ kia là của riêng Bé tặng cho. Dĩ nhiên nó chẳng ưa cái biệt hiệu đó chút nào. Bây giờ nói hơi ra ngoài đề, trở lại vụ phản đối bố nhá. Bố hơi đuối lý trước những lời của lũ con, thấy

mẹ vẫn ngồi yên, bố vội bắt chuyện như chết đuối gặp phao cứu:

— Còn mình nghĩ sao, nên nuôi gì?

Mẹ tươi cười đáp:

— Tôi thì sao cũng được, vật gì mà chả là vật. Mình và các con muốn nuôi gì, tôi theo nấy.

Mẹ hiền và « ba phải » quá, nên câu trả lời của mẹ càng làm cho tình hình sôi nổi hơn. Ai cũng cố gắng bảo thủ ý kiến của mình và cố tình lôi cả mẹ vào vòng đề có thêm đồng minh. Bố muốn nuôi chim hoạ mi, điều này ai cũng đã rõ. Anh Phương đề nghị nuôi hổ! Ủy chu choa, rồi chả biết ai sẽ cho ăn và nuôi nấng nó đây? Chị Hà phản đối liền và tiếp nối bằng ý thích nuôi bồ câu, chị bảo:

— Nuôi thành đàn rồi chúng sinh con đẻ cái càng ngày càng đông hơn, nếu bán thì lời lớn.

Nhưng chị bị anh Phương bẻ lại:

— Rồi Hà đóng lấy chuồng chim nhé?

Thế là chị im ngay. Bé cứ nhao nhao lên đòi nuôi thỏ, mấy chú thỏ mũm mĩm, xinh xắn í mà. Thắng Thụy cho một câu:

— Nuôi thỏ để làm má ấy à? Chỉ tốn tiền mua thêm rau cỏ! Bộ hết thứ nuôi rồi sao?

Bé đỏ mặt:

— Vậy chứ nuôi gì?

Nó buông thông:

— Nuôi lợn!

Rồi chưa kịp nghe ai phản đối, nó lùng khùng:

— Nuôi lợn sẽ ấy cơ.

— Khiếp.

Ba tiếng kêu thoát ra một lúc. Mẹ, chị Hà và bé cùng nhăn mặt khi nghĩ đến con vật bẩn thỉu ụt ịt, hôi hám, béo ún à ún ỉn. Không hẹn mà cùng lên tiếng, cả nhà đá đảo ngay. Nào

thì: nuôi làm gì cái thứ bẩn thỉu ấy, không gì « quê » bằng lợn, lợn ăn hỗn tạp hôi lấm. Riêng bé bởi một câu:

— Mày chỉ thích lợn thảo nào bẩn như lợn ấy.

Mặc cho ai phản đối, nó chỉ lườm bé một cái dài rồi ngồi tĩnh bơ. Bố hỏi lý do nuôi lợn thì nó chậm chạp và còm rồi mới nói:

— Nuôi lợn có nhiều điểm lợi lắm chứ. Thử xem nào: lợn có nhiều thịt ngon, ví dụ không muốn nuôi nữa thì nhà đem ngã thịt ăn có sướng miệng không?

Ấy, nó lại xen cái trò ăn uống vào rồi, tham ăn quá nên lúc nào cũng nghĩ đến ăn. Nhưng dù sao ý kiến của nó cũng bị chê đủ thứ và rốt cuộc bỏ ngắt bằng giọng nghiêm:

— Không nuôi lợn được.

A! Có thể chứ. Bé nhìn thẳng Thụy chọc tức...

Ngưng ăn hơi lâu, mọi người tiếp tục và câu chuyện vẫn không ngoài việc nuôi súc vật. Một chập sau, ý chừng như thấy lẻ loi một mình hơi... thiệt, nên anh em bé chia làm hai phe rõ rệt và ý thích cũng thay đổi. Anh Phương, thắng Thụy một phe và ủng hộ sự nuôi chó. Chị Hà và Bé cứ khẳng khẳng đòi nuôi mèo và hai phe vẫn hăng hái « tranh cử », chưa bên nào nhượng bộ bên nào. Bố mẹ vẫn cười trù, ngồi xem lũ con đấu khẩu dữ dội. Chắc hẳn là bố mẹ xem thử phe nào có lý hơn sẽ theo ý kiến của phe ấy. Biết thế cho nên hai phe càng cãi nhau tợn. Đề bé nhớ lại xem anh em bé cãi nhau những gì, này nhé:

Phe Anh Phương, thắng Thụy:

— Nuôi làm gì cái thứ mèo vớ vẩn ấy? Con gái đã điệu lại thêm mèo điệu nữa thì... (phe anh ấy bỏ lửng

câu này). Cái giống ấy chỉ chuyên đi
dầu... chứ làm được gì. Ham nuôi
lắm có ngày mèo cào lại chủ đấy v...v...

Phe chị Hà và bé cũng chẳng vừa :

— Cái thứ chó chỉ được tài « i » bậy
chứ đâu được thói quen « tốt » dầu
« của thừa ». Chó sủa gâu gâu suốt
ngày điếc cả tai. Ngu như chó ấy...

Hai phe không ngớt lời mạt sát con
vật của nhau. Cái hăng quá, bốn đứa
đứng cả lên và quên hết nhiệm vụ
thường nhật là: tiêu thụ những gì
đựng trong đĩa, bát trên bàn ăn. Bố
mẹ sợ có lẽ đến lúc phải đi bác sĩ
khám tai nên đứng dậy giảng hòa. Và
sau khi biểu quyết cùng quyết định
bố mẹ nhất quyết ngày mai sẽ rước
về: một chú chó và một cô mèo để
vừa lòng cả hai phe. Hai phải mà lị.
Bé ngồi nghĩ đến lúc được đích thân
vuốt ve, nuôi nấng, săn sóc cô mèo
đáng yêu, ôi chao sướng đến nỗi quên
cả ăn. Và thằng Thụy phải đá vào chân
bé rồi nháy mắt, nheo mũi chọc tức,
bé mới chịu cầm bát đưa lên.... ●

CÓ NHIỀU

Hôm nọ có anh bồi Khách-sạn dẫn
người khách ngoại quốc đi dạo. Đi ngang
một hí-viện lớn anh bảo :

— Đây là rạp hát lớn nhất nước tôi.

Người khách nói :

— A ! Cái rạp ở đây nhỏ. Ở nước tôi
lớn gấp hai ba lần.

Anh bồi tức quá ! Vừa đi ngang nhà
thương điên anh nói :

— Đây là cái nhà độc nhất nước tôi.

Người khách cười :

— Vậy là nước anh ít. Ở nước tôi có
rất nhiều.

Anh bồi ? ? ?

NGUYỄN-VIỆT-LONG

Lời Chim

Một lần nghe mẹ nói làng mình.
Có khóm cau hàng nắng mới lên.
Ngày sinh ra bé mùa tao loạn.
Phủ Bình bom súng nổ ngày đêm.

Mẹ nói Bích-Ni thiếu tháng thiếu ngày.
Hà-Nam mẹ bế bé trên tay.
Đi tìm cậu Vĩnh đang làm báo,
Hết chạy bom rồi đến chạy Tây.

Những ngày ở tỉnh mình vui quá
Cùng bé Lan, (cô hàng xóm xinh xinh).
Mấy ông Tây trắng, chao là khiếp.
Hai đứa đua nhau chạy bỏ mình.

Một bận Lan tìm dăm vỏ đạn.
Làm bình be bé cắm hoa ngâu.
Bích-Ni thì hái Soan làm thịt.
Mua bán mình chơi mấy buổi đầu.

Rồi bữa Bích-Ni trở lại làng.
Cầm tay Lan tiễn đến đầu sông.
Và con đồ máy làm hai đứa.
Biết giá bằng về trên tuổi xuân.

Ngày đó Bích-Ni nhớ một lần.
Lạy trời súng nổ đề lên thăm.
Ai ngờ súng nổ đầy quê mẹ.
Mà chẳng nhìn Lan được một lần.

Bây giờ thôi quá thăm tay với.
Bỏ mất ngày thơ nhớ phủ Bình.
Mẹ ngồi nói chuyện mùa tao loạn.
Tóc bạc mà còn mãi chiến chinh.

Mười mấy năm, ừ ! — Mau thế nhỉ.
Lan còn ngoài nớ nhớ không Lan.
Bích-Ni thì đêm từng nhung nhớ.
Mà biết riêng mình riêng tiếc thương.

TRẦM-BÍCH-NI
Trong tuyển tập thoại ca
(Nhóm thoại ca)

Lai-rai cùng với TUỔI-HOA
Trước là Vui-Học sau là Học-Vui.

★ Hoàng-dăng-Cây

CHIẾC ÁO DÀI VIỆT-NAM

Ấy ! Ấy ! Lại sắp phải đọc những lời chỉ-trích, đả-đảo chiếc « duýp xê-rê » rồi !

Có lẽ một số em gái TUỔI-HOA sẽ nghĩ như thế khi vừa đọc tiêu-đề trên. Không ! Tôi không chỉ-trích đâu, các em gái cứ yên chí và các em sẽ tin tôi không nói dối khi đọc hết bài này.

Sở dĩ tôi nghĩ đến đề-tài trên là vì nguyên nhân như sau (và đề các em gái tin là sự thực, tôi xin ghi địa-danh rõ ràng) :

Số là một buổi sáng nọ, vì có việc cần, tôi đi tìm gặp một người bạn tại trường Tinh-Thần. Vì tới giờ vào lớp, các học-sinh phải sắp hàng ngay ngắn trước khi vào lớp, mọi người đều bận rộn coi chừng, nên tôi phải đứng chờ bạn tôi ở trên tầng lầu hai. Đứng một mình buồn, tôi mới thơ-thần ngó xuống sân trường xem học-sinh sắp hàng như thế nào. Ô kìa ! Đẹp quá ! Hàng trăm chiếc áo dài trắng đang lả lướt đẹp như tiên ! Tôi tưởng mình đang

lạc vào một thế-giới đầy mộng, và trong đó một đàn chim trắng với những gương mặt trong sáng ngầy thơ đang tung bay giữa vòm trời xanh ngắt tự-do.

Tuy mới vừa thoát khỏi bóng tối, không khí lúc bấy giờ đã trở nên oi nồng. Và nhờ trời nóng nực, tôi mới cảm thấy bốn câu thơ của thi-sĩ Nguyễn-Sa càng đúng đối với cảm giác của tôi lúc đó :

« Nắng Saigon anh đi mà chột mắt
Bởi vì em mặc áo lụa Hà-đồng
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng ».

(Trích bài thơ Áo lụa Hà-đồng của Nguyễn-Sa.)

Đối với tôi lúc đó chiếc áo lụa Hà-đồng của thi-sĩ Nguyễn-Sa chính là các chiếc áo dài trắng mà tôi đang thấy dưới sân trường. Ôi ! Thấy mà thương ! Chiếc áo dài trinh trắng Việt-Nam !

Học-sinh vào lớp xong, gặp bạn, tôi mới hỏi :

— Bộ nhà trường bắt nữ-sinh mặc đồng-phục áo dài trắng hả anh ?

Anh bạn tôi cười :

— Ờ ! Theo Công-văn của bộ Văn-hóa Giáo-dục yêu-cầu tất cả các trường cho nữ-sinh mặc đồng-phục bằng quốc phục : chiếc áo dài trắng Việt-Nam !

Sau khi nói chút chuyện riêng với bạn xong, tôi ra về. Và tiêu-đề « chiếc áo dài Việt-Nam » trong mục Tuổi Hoa lai rai bắt đầu hiện ra trong óc tôi. Tôi suy nghĩ rất nhiều, về vấn-đề này và dự-định trình bày thành một tiểu luận, nhưng tôi thấy những ý nghĩ của tôi quá kém cỏi nên đành thôi và nghĩ cũng buồn buồn vì mình bất tài !...

Nhưng tình cờ tôi đọc được bài nói chuyện tại các trường nữ trong năm qua về « MỘT QUAN-NIỆM ĐÚNG ĐẮN VỀ GIÁ-TRỊ ĐÍCH-THỰC CỦA NỮ-SINH NGÀY NAY » của bà Giáo-sư Phan-thị-Cửa, gần bảy mươi tuổi, chủ-tịch hội « BẢO-VỆ NHÂN-PHẨM VÀ QUYỀN LỢI PHỤ-NỮ VIỆT-NAM ». Thú thực, khi đọc xong bài này, tôi thấy sung sướng vô cùng. Bài nói chuyện này khá dài, tôi chỉ xin trích một đoạn ngắn để chúng ta cùng đọc :

« Chúng ta thấy ngoài đường phố nhộn nhạo bao nhiêu con người trang phục lố lằng, diêm trang không cốt tủy vẻ đẹp thiên nhiên mà cốt cho thấy những nét giả tạo không hợp gì cả với một khuôn mặt Á-Đông, không « ăn » được với vóc dáng của những người thiếu-nữ vùng nhiệt-đới vốn có một vẻ đẹp thâm lặng, dịu dàng

« Thêm vào cái vỏ quái đản ấy, họ lại có những cử-chỉ, những điệu bộ sống sượng mà họ ngỡ đó là tự

nhiên, dạn dĩ ! Khi phát-biểu thì lại hay xen vào những tiếng nói không phải của Ông Bà ta để lại, hoặc dùng những tiếng lóng, những tiếng « mới » mà người tự trọng không ai dùng đến.

Nói tóm lại, càng tỏ ra mất gốc, lai-căng nhiều chừng nào thì theo họ càng tỏ ra văn-minh nhiều chừng nấy. Nhưng chúng ta và tất cả những ai, có một chút ít giác ngộ đều hiểu rằng văn-minh thật sự không nằm ở cái vỏ bên ngoài, nhưt là một cái vỏ lố lằng.

Các em ! Trong bối cảnh đơ tuờng đó, chiếc áo dài trắng nữ-sinh của các em đã nổi lên như một chứng tích cao quý trong sạch của giống nòi, chắc các em chưa nhận ra ý nghĩa của chiếc áo trắng các em đang mặc trong mình ? ».

Bài nói chuyện này dài lắm, cảm động lắm, nhưng vì khuôn khổ TUỔI HOA LAI RAI, tôi không thể trích nhiều hơn nữa. Tôi tha thiết đề-nghị các em gái nên tìm đọc hết bài này để hiểu các bà mẹ, các bà chị Việt-Nam thiết tha với sự tồn vong của dân-tộc như thế nào (mà các em gái Tuổi-Hoa lẽ dĩ nhiên là ưu tú rồi !)

MỘT ƯỚC MƠ

Độ rày xe xi-cút-tơ Nhứt-bồn tràn ngập các đường phố Saigon, nào Honda, nào Suzuki, nào... vô số kể. Chúng ta phải thành-thực mà khâm phục những bước tiến vĩ-dại của dân-tộc Nhứt-bồn sau hai trái bom nguyên-tử ở Hiroshima và Nagasaki.

Nhưng thấy như vậy có lẽ bọn con trai chúng mình dường như cảm thấy một cái gì tủi tủi buồn buồn đang xâm chiếm tâm hồn, phải không các bạn ?

Ước chi xưởng máy, trường kỹ-sư mở thật nhiều, nhiều thật nhiều, tỉnh nào cũng có, ai muốn học cũng được thì chắc có lẽ không lâu đâu, chúng mình cũng sẽ làm được một cái gì, chẳng hạn như chế-tạo được một loại xe xi-cút-tơ Việt-Nam lấy tên « Cao Thắng » và đem tung ra bán khắp thế-giới và lúc bấy giờ, ở ngoại quốc, họ sẽ đổ xô nhau đi mua xe Cao Thắng cũng như ngày nay chúng ta đổ nhau đi mua Honda, Suzuki, phải không các bạn ? !

Ước chi... Ước chi... Biết đến bao giờ mộng mới trở thành thực...

ĐỊA VỊ CỦA NHẠC DÂN-TỘC TRÊN TRƯỜNG QUỐC TẾ

Nhạc dân tộc không phải là loại nhạc ủy mị ướm át, loại nhạc mà chính cục Tâm lý Chiến thuộc Tổng Cục Chiến Tranh Chính trị vừa rồi đã cấm phổ biến một số (23 bản nhạc) trên đài phát thanh tiếng nói Quân Đội và Vô tuyến truyền hình Quân đội (theo tin báo hằng ngày).

Nhạc dân tộc là nhạc thuần túy của dân tộc và *Cái gì đã là của dân tộc Việt-Nam thì nhất định phải được thế giới khâm phục và nể vì.*

« Nói có sách, mách có chứng ». Tôi xin nêu bằng chứng :

— Năm 1949, nhạc sư Trần-văn-Khê chiếm giải nhì thế giới với dàn nhị huyền và đàn tranh.

— Năm 1960, giáo sư Nguyễn-hữu Ba chiếm giải nhất thế giới đàn độc huyền.

Nhạc sư Trần-văn-Khê là anh ruột của ca sĩ hài hước Trần-văn-Trạch, còn giáo sư Nguyễn-hữu-Ba là tác giả

bài « lửa rừng đêm » mà chúng ta phần đông ai cũng có hát đó !

Vui và tự hào không các bạn !

TẠI SAO TRƯỚC KHI PHÓNG MỘT HỎA TIẾN, NGƯỜI TA ĐẾM THỤT LÙI : 10, 9, .. 2, 1, 0 ?

Trước khi một cuộc đua chạy bộ bắt đầu, các trọng tài thường ra lệnh cho các lực sĩ :

— Sắp hàng ! Chuẩn bị ! Chạy !

Có vài điều tương tự như trên khi người ta phóng một hỏa tiễn với dấu hiệu KHỎI HÀNH, hỏa tiễn bắt đầu bay lên không gian. Nhưng các nhà bác học có phận sự châm lửa hỏa tiễn phải biết chắc chắn hỏa tiễn ở trạng thái tốt trước lúc khởi hành. Công việc này đòi hỏi rất nhiều thì giờ : phải kiểm soát lại tất cả các máy móc phức tạp có phận sự tổng hỏa tiễn và hướng dẫn hỏa tiễn. Rồi còn phải thử lại các dụng cụ truyền tin. Tất cả các sự thử trên đều phải hoàn tất một giờ định trước, trước lúc khởi hành. Để cho giờ giấc được chính xác, có một xưởng ngôn viên thường trực đếm to giọng giờ và phút còn lại trước lúc châm lửa hỏa tiễn. Còn mười phút, còn chín phút, còn tám còn bảy. Kế đó, xưởng ngôn viên đếm tới những giây còn lại : 10 | 9 | 8 | 7 | 6 | 5 | 4 | 3 | 2 | 1 | .. Khi xưởng ngôn viên la to : zéro ! hỏa tiễn bắt đầu phóng lên trời. Thế là xưởng ngôn viên đã đếm ngược chiều. Tới đây, chắc các bạn đã hiểu tại sao người ta đếm thụt lùi trước khi phóng một hỏa tiễn.

CÓ BAO NHIÊU SAO SÁNG TRÊN TRỜI ?

Vào những đêm trời trong sáng, các em bé Việt-Nam ở thôn quê

thường rủ nhau ra sân trông bắt Kim thang hoặc hát « Tập tầm vông, chị lấy chồng, em ở giá, chị ăn cá, em rút xương, chị nằm giường... » hay cùng nhau đếm có bao nhiêu ông sao sáng trên trời :

Một ông sao sáng...

Hai ông sao sáng...

Ba ông sao sáng...

Các em đã đếm mãi cho đến lúc buồn ngủ, thức hết nổi. Như thế, tuy không ai dạy bảo, các em vẫn biết có vô số sao trên trời và đếm không bao giờ hết.

Tuy vậy, khi dùng mắt thường ngó lên trời, ta thấy không có nhiều sao lắm và cảm thấy dường như đếm được hết. Đó là vì ta chỉ thấy được những vì sao ở gần và to. Nhưng nếu ta dùng một viễn-vọng-kính ngó lên, ta sẽ thấy còn vô số sao khác mà mắt thường ta không thể nào thấy được. Ngoài ra, ta sẽ còn khám phá rằng các vì sao thấy được thật ra là một nhóm vì sao mà chỉ một viễn-vọng-kính mới có thể phân biệt được.

Như thế, ta không thể nào đếm các vì sao từng vì một. Người ta đã gắn những máy ảnh vào các viễn-vọng-kính để chụp ảnh bầu trời. Các hình ảnh này đã giúp các nhà thông-thái giải quyết được nhiều vấn-đề phức tạp về bầu trời. Hiện nay, theo các nhà thông-thái có 100 triệu triệu vì sao trong nhóm các các tinh tú và hành tinh thuộc về quả đất, mặt trăng và mặt trời 100 triệu triệu tức là 100.000 000.000.000 hay 10^{14}). Nhóm 100 tỉ này gọi là một giải ngân hà và trong vũ-trụ còn vô tận giải ngân hà nữa !

Các viễn-vọng-kính khổng lồ và các máy tính số vì sao đã tính sơ sơ có một tỉ ngân-hà trong vũ trụ.

Bạn hãy thử tính xem trong 1.000.000.000 000 ngân hà này có bao nhiêu vì sao biết rằng trong một ngân hà có 100.000.000 000 000 vì sao !

TÀI-LIỆU DÀNH CHO CÁC BẠN DỰ THI ĐỐ VUI ĐỂ HỌC CỦA ĐÀI TRUYỀN HÌNH VIỆT-NAM

Tôi nhận thấy trong các cuộc thi Đố vui để học, các thí-sinh thường bị bí khi bị hỏi về ngày phát minh các phát minh quan trọng của loài người. Vì thế tôi xin trình bày các ngày đầu tiên vĩ đại trong lịch-sử khoa-học và kỹ-thuật của loài người từ thượng-cổ đến bây giờ với hy vọng được giúp ích các bạn một phần nào về vấn-đề này. Tài-liệu tôi lấy trong Encyclopédie de Poche của Paul Alexandre :

A — Khoa-học thuần túy (toán, lý, hóa, thiên-văn)

Năm 3000 trước Thiên Chúa giáng sinh : Môn số-học xuất hiện ở Chal-dée.

2700 trước T. C. : Số học và Thiên-văn-học xuất hiện ở Trung-hoa

960 trước Công Nguyên : Con số π (Pi) được tính lần đầu bởi người Do-thái.

585 trước Công Nguyên : Thalès de Milet tiên đoán đúng một cuộc nhật thực.

545 trước Công Nguyên : Pythagore : hình học tam giác.

540-450 trước Công Nguyên : Các triết-gia tiền Socrate, vũ-trụ nguyên thủy luận đầu tiên.

445 trước Công Nguyên : Thuyết nguyên tử đầu tiên của loài người của Leucippe.

350 trước Công Nguyên : Héraclide du Pont tự-định sự quay của địa cầu.

300 trước Công Nguyên : Hình-học Euclide.

280 trước Công Nguyên : Aristarque mô tả thái-dương-hệ lần đầu theo khái-niệm về thí-điểm.

250 trước Công Nguyên : Vật-lý Archimède : định luật về đòn bẩy, thủy-tĩnh-học. Cơ-học của Ctesibios.

150 trước Công Nguyên : Hipparque : thiên-văn-học và lượng-giác-học, tính khoảng cách mặt trăng — địa-cầu. Héron : toán-học.

Tài-liệu còn rất dài, xin các bạn đón xem Tuổi Hoa lai rai trong những số tới.

BẠN NGÔ ĐÌNH QUÝ BÚT HIỆU ÁI VẤN. (Trung học Củ chi Hậu - Nghĩa) Bài «Trời trong thi ca» tôi đã chuyển giao cho Quyên Di người phụ trách mục thơ Tuổi Hoa định đoạt, Còn bài kia rất tiếc không đăng được bạn cho bài khác.

EM NGUYỄN VĂN HÙNG (482 A Phan Thanh Giản Gia Định), Về vô tuyến truyền hình chắc em đã thỏa mãn phần nào khi đọc Tuổi Hoa số rồi. Còn vấn đề kia, rất hay, đó cũng là dự định của anh, em hãy gắng chờ, không lâu đâu.

EM HỒ NĂM (10 Đoàn Thị Điểm. Thành-Nội Huế).

1) **TẠI SAO BAY HƠI SINH LẠNH ?** Sự bay hơi của một chất lỏng oằn phải hấp thụ nhiệt lượng, nhiệt lượng này có thể do bếp lửa cung cấp hay chất lỏng có thể lấy nhiệt lượng của chính nó hoặc của những vật tiếp xúc với nó. Như thế chất lỏng bay hơi sinh lạnh là vì nó phải lấy nhiệt lượng ở chung quanh nó, do đó nhiệt độ bị giảm, mà nhiệt độ bị giảm thì lẽ dĩ nhiên là lạnh.

TẠI SAO khi tăng áp suất. **CHẤT KHÍ HÓA LỎNG** Em xem kỹ lại bài «vật chất màu nhiệm» trong Tuổi Hoa 54 trang 34 sẽ rõ ngay.

3) Theo thiên ý của anh, tại vì dân Trung Hoa ưa thương mại cần cù, chịu đựng
EM VÕ QUANG BÁ (Huế)

a) «Xếp sòng» thì nhất định là Nga và Mỹ rồi ! Cả đồng ; Nga thì Mig 23, Mig 21, Mig 19, Mig 47, còn Mỹ thì F405, F400.v.v,

2) Về tiểu sử của T. Newton và A Einstein, đề bữa nào anh sưu tầm viết thành bài em đọc rõ hơn. Bây giờ em tạm biết như thế này : Isaac Newton là một nhà toán học đồng thời là một nhà bác học danh tiếng của nước Anh sinh năm 1642, mất 1727. Ông là người đã khám phá ra «sức hút của vạn vật» vào năm 1687 Còn Albert Einstein là một nhà bác học danh tiếng nhất của loài người trong tiền bán thế kỷ hai mươi ; Ông là người Đức gốc Do Thái sinh năm 1879, mất năm 1955. Ông là cha đẻ thuyết tương đối và bom nguyên tử.

EM LÊ HỒNG SƠN (Nguyễn Thông Saigon) 1). Không rõ, 2) Tú Tài I trở lên, 3) không rõ; 4) em gặp mấy bác, mấy anh quân nhân hỏi thì rõ hơn, 5) theo thiên ý yếu tố thâm niên công vụ quan trọng nhất.

EM MAI THỊ THÚY NGÀ (Nha Trang) Sao không thấy biên lai ? Thầy đã nói với anh Trường Sơn gửi Tuổi Hoa ra ngoài ấy cho em rồi Nhận được hay không tin cho thầy hay. Còn bài «GB» thầy đã đưa cho anh Trường Sơn rồi, chỉ có anh T,S mới có quyền quyết định đăng hay không đăng.

EM NGUYỄN VĂN HOÀNG (Đà Nẵng) Về voi và cá voi, em hãy đón xem trang Tuổi Hoa lai rai, Còn câu kia, vì lý do ngoài ý muốn anh không thể nào trả lời trên báo được mong em thông cảm.

Hoàng Đăng Cáp

« Ớm ản »

SÀIGÒN lúc này nóng quá, cái nóng nồng nực oi bức ấy ảnh hưởng rất nhiều đến căn bệnh các bạn nhỏ. Nào là : nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi, nặng hơn là các chứng sốt, dịch.

— Bối thế mấy hôm nay, anh Dũng sốt nặng quá. 40 độ lặn, người anh nóng hầm hập, vậy mà mồ hôi anh ra đầm đìa khiến cho da anh lại ửng đỏ lên, coi... chắc chắc ! Ghê quá.

— Dũng, Dũng ơi ... dậy ăn cháo cho nóng con... Thật khổ cho tao quá, đi bơi đi lội bây giờ về làm tội làm tình cho tao. Cổ ăn mấy thức lỏng này cho nó nhẹ bụng...

Cầm cái thìa sứ, anh Dũng khều khều, rồi húp húp, được chẳng mấy thìa, anh lại bỏ xuống rồi kênh ra giường. Đứng đằng này Du thêm rõ dãi. Kia cháo gà ngon thế mà chẳng ăn, ngu thật, phải gặp mình... ực... khỏi nói, ba tô cũng hết xá gì một tô con con ấy.

— Du ơi, Du...u ...u, xuống ăn cơm. Khệnh khạng cứ như ông cụ non ấy.

Tiếng chị Duyên reo reo làm cho Du bức mình quá đi mất. Bữa nào cũng cơm, cơm gì chỉ cá kho, rau muống, canh tôm chán bỏ sừ. Thôi cổ

đợi tý nữa, anh Dũng không ăn thì khà... khà... tô cháo gà kia sẽ về tay ta. Đang vẫn vor nghĩ, tiếng anh Dũng kéo Du trở lại thực tế:

— Du ! xuống nhà rót tao ly nước lạnh, lẹ lên .

— Vâng.

Lẹ lạng ba chân bốn cẳng Du rầm rầm xuống cầu thang. Rót ly nước xong, sốt sắng Du đem lên cho anh Dũng; này đừng tưởng là Du sốt sắng vì anh Dũng đâu nhé. Vì tô cháo gà đó.

— Thừa anh đây !

— Bưng tô cháo gà này xuống cho me, bảo me pha sữa cho tao ăn ..

Khệ nệ bưng tô cháo, mì hành, ngò, tiêu, thịt gà làm cho nước bọt ở chân răng cứ ứa ra như « thác ». Dòm trước dòm sau, Du cúi miệng xuống.

— Sụp... sụp sụp... hà. à...à ngon thật, cháo gà có khác.

Xong xuôi, chùi miệng tử tử. Du bình thần đến độ đạo đức rồi bưng xuống.

— Me ơi me ! anh Dũng anh ấy bảo không ăn cháo, anh ấy cho con ăn, me pha sữa cho anh ấy.

Lầu lầu xong. Du thản nhiên cầm cái thìa sứ múc cháo đưa lên miệng húp ngon lành.

— Này để đây ! tao lại cho mấy cái tát bây giờ. Ai cho phép đã ăn, con cái gì hư quá. Để đây cho cái Dung nó ăn, mày lớn rồi, ăn cơm đi, nhanh được cái ăn, có sai cái gì thì cả ngày mới chuyển được cái mình.

Đang định làm thêm mấy thìa nữa, tiếng mẹ quát lên cắt ngang hành động của Du nghe tàn nhẫn lạ. Tiu ngủi như mèo cắt tai, lưng thưng Du tụt xuống ghế, chân nặng nề bước lên nhà.

— Đi đâu nữa ; ngồi đây mà ăn cơm chứ, đợi người ta bưng tận miệng ấy à ! ...

Bất mãn Du bước trở xuống bếp, uể oải cầm bát cơm ăn một cách cực nhọc. Vừa ăn mắt nó dán vào tô cháo gà chăm chú lạ. Vẫn vợ mơ ước, bỗng mắt nó sáng ngời lên. Vội vàng và song bát cơm, với trái chuối, Dung vù ra cửa biển mắt sau vườn hoa.

..

Trưa nay, cả nhà thấy vắng tiếng Du, lấy làm lạ, mẹ bảo Dung lên nhà gọi thử. Một lúc sau Du hừ hừ trên lầu xuống :

— Hôm nay... con ốm... mẹ mua cháo gà con ăn.

— Lại đến phiên mày, anh em mày cứ như giây chuyền, anh mày mới ngồi dậy được mấy bữa, nay đến phiên mày, chạy nhảy cho dữ vào...

chỉ khổ tao thôi... biết đến bao giờ mới hết khổ.

Du lấy bộ điệu khổ sở leo lên cầu thang. Qua nhịp thứ nhất, Du vù một cái hết nhịp thứ hai ; lên giường Du chồm chần kín mít rên hừ hừ. Nằm trong chăn Du lẩm bẩm :

— Cổ tí nữa sẽ có cháo gà. Phen này ta húp sạch còn khuya mới bỏ lại cho con Dung. Hà hà... cháo gà, một tô cháo gà là khoẻ ru.

Tiếng mẹ nheo nhéo dưới nhà lôi Du về thực tế.

— Dung ! con ra quán chị Năm đầu ngõ mua cho mẹ 10\$ cháo gà, lấy thịt nữa nhé.

Nằm trên lầu Du ám ức nghĩ : mười đồng, chả bỏ dính răng, thôi được mình sẽ « cổ » ốm đến ngày mai tự khắc mẹ sẽ tăng khẩu phần của mình....

Một lúc sau, Du định thiếp ngủ một tí thì :

— Anh Du ! dậy ăn cháo này...

Du tung chăn định vùng dậy, song chợt nghĩ là mình ốm, nên khe khẽ cho chân xuống đất tìm dép, Du nặng nề cất bước đến bên bàn phần của chị Duyên.

— Đây mẹ bảo anh uống thuốc đi hăng, rồi hãy ăn. Ăn xong nhớ « cặp sốt » cho mẹ xem đây. Này cầm lấy cái « cặp thủy ».

— Để đấy cho tao. Thôi xuống nhà đi nói mãi nhức đầu quá!

Du nhăn nhó, đợi Dung vừa xuống cầu thang xong, Du thần nhiên vắt 2 viên thuốc ra cửa sổ rồi cầm thìa bắt đầu thu dọn « chiến trường »....

— Sụp..hà! sụp hà! sụp hà! ngon đáo để, ăn liếm bát cũng được nữa. Sụp...hà!

Đều đều, hết đưa thìa xuống, lại đưa thìa lên, không đầy năm phút sau, tô cháo gà sạch bóng, không để lại một tàn tích nào.

— Đã đời, ngon thật, có tiền mình sẽ ra quán chị Năm ăn một lúc 10 tô mới đã.

Chợt nó để mắt đến cái « cặp sốt »

— Bỏ mẹ! làm sao mà thanh toán nó cho gọn đây.. .lỡ ăn hết một tô rồi còn gì... À! được, ta có cách, khó gì...

Cẩn thận Du lên giường đắp chăn và cất tiếng gọi.

— Dung ơi Dung! Dung ơi, mang cho anh ly nước nóng nhé!

Chợt nghĩ là mình hét to quá, cái « ồm » nó sợ nó đi mất sao. Du lại cất tiếng rên hừ hừ như trâu thở.

Một lúc sau, ly nước nóng được vùi đến trước mặt Du. Khe khẽ ngồi dậy Du đuổi con Dung xuống nhà rồi hần cầm cái cặp thủy díp gần vào ly nước nóng lắm bầm:

— Thế này thì phải sốt đến 41 độ chứ giỡn sao?

Song « trời bất dung gian » « Tách » cái ống cặp thủy nóng quá chịu không nổi cho nên nó đã vỡ và cuống quít Du hất tay làm sao mà « choang »... cái ly thủy tinh cũng đòi theo cái ống cặp thủy.

Dưới nhà nghe đổ vỡ trên lầu, mẹ này, chị Duyên này, anh Dũng, cả con Dung nữa nườm nượp phóng lên lầu xem sự thể ra sao. Mọi người ngơ ngác nhìn Du rồi nhìn đồng thủy tinh. Bất chợt bắt gặp cái ống cặp thủy trên tay Du đang cầm, anh Dũng phá lên cười, cười sặc sụa, cười tàn nhẫn

— O! cái thằng này điên chắc? cười cái gì mà cười.

— Nó.. hớ hớ nó giả bộ ồm hớ hớ... ồ.. mưu bất há hááá.. bất thành.

Vừa nói tay vừa chỉ cái cặp thủy tay Du đang cầm, anh Dũng cười cứ như điên. Mẹ chợt hiểu chuyện, đến bên Du, cầm cái ống cặp thủy bà chép miệng...

— Tao chẳng tiếc mười đồng cháo gà mà là tiếc cái ống cặp thủy, thật con vớ với cái chỉ ăn hại là giới.

Du bèn lên đứng dậy, chị Duyên nhìn Du rồi không nín được cười, chị nhăn cái răng khểnh ra cùng với Dũng, họ hiệp lực cười, căn nhà vang tiếng cười, chỉ có Du, anh chàng ồm ăn kia thấy tội nghiệp, thất thểu bước xuống nhà vừa đi vừa thút thít...

Phạm-Hữu-Dương

MÈO

tháng ba

của THƯƠNG-VIỆT-PHƯƠNG

Tôi nằm im lắng tai nghe. Tiếng thở hổn hển đâu đây nghe ghê rợn. Trong đêm vắng chẳng có gì ngoài tiếng thở ấy. Vâng đúng là tiếng thở. Vì có khi âm thanh ấy như bị tắt nghẽn và hình như có vật gì trong cái cổ họng kia. Đầu óc tôi chập chờn những hình ảnh ma quái vì trí tưởng tượng. Tôi kéo chăn trùm kín đầu và cố nhắm mắt tìm giấc ngủ...

Có vật gì âm ỉ ở chân. Tôi co nhanh chân bằng một phản xạ. Tiếng rì rì ai oán rồi phút chốc tiếng m...e...o... làm tôi lạnh cả người. Bấy giờ thì tôi nhớ lại. Thôi đúng rồi con Jupon nhà tôi lên rình chuột. Không, thường ngày nó gầm gừ và nhảy thình thịch chứ có kêu thương như lúc này đâu. Hay nó đẻ? Đúng rồi. Tôi tìm cái bật đèn trong bóng tối. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra soi sáng mọi ngõ ngách. Trên giường phía dưới chân tôi, con mèo mẹ nằm im giương đôi mắt xanh biếc. Cạnh đó, ba chú mèo con nằm bất động.

Con buồn ngủ kéo đến. Tôi tắt đèn sau khi dọn gối chăn đi giường khác. Loạng choạng, tôi ngã nhào trên đũa em, nó ú ớ rồi ngủ tiếp.

... — Dậy ! Hơn 7 giờ rồi.

Tiếng ba tôi sang sáng trong buổi sáng. Tôi và em tôi thức dậy một lần.

— A ! Răng chị nằm đây?

— Khi hôm em rủ chị nằm cho vui.

— Không. Chị đi ngủ trước em mà.

— Dốc ! khi hôm chị kể chuyện « Chiếc giường thần » rồi nửa đêm em sợ cái giường hỏi : « Ai nằm trên mình tôi đó » Nên em rủ chị nằm cho vui. Nhớ chưa ?

Tôi lão và tôi biết con bé chưa tin. Nhưng khi nghe tôi nhắc câu chuyện cổ — câu chuyện nó thích nhất — làm nó mơ màng, không hỏi nữa.

Tôi ngồi dậy ôm chăn gối vào phòng. Trước mắt tôi con mèo mẹ nằm dài say ngủ. Bây giờ tôi thấy Jupon đẹp hơn.

Cũng màu trắng lốm đốm đen nhưng bây giờ trông nó xinh tề. Màu trắng : trắng muốt. Màu đen : đen huyền. Ba con mèo con bụ bẫm và giống đúc mẹ. Tất cả say sưa yên lành.

Buổi điểm tâm vội vã, chẳng có ai để ý sự vắng mặt của Jupon thường ngày. Đến trưa, khi cả nhà quây quần bên bàn ăn, Jupon « xuất hiện ». Đáng

đi chậm chạp buồn rầu. Thành Đạt lên tiếng :

— A ! Con Jupon đẻ rồi.

Cả nhà đều xây lại phía nòng miu.

— Ừ. Bụng nó chừ thóp lại kìa.

Bé Hon tiếp :

— Miu miu ! Con mi đâu ?

Jupon nhảy lên phía đầu bàn. Tôi bỏ cơm cho nó.

— Đừng cho Jupon ăn chị. Để em hỏi con nó đâu đã.

— Trong buồng chị. Nó đẻ hồi đêm 3 con xinh đáo để.

Cu Đạt vội đứng dậy. Con bé Hon cũng đứng dậy theo anh. Nhưng mẹ tôi « hò » lại :

— Ngồi xuống. Con Bé khi sáng làm bể chén chưa thất kinh hả ?

Hai đứa xiu mặt, lấm lét nhìn nét mặt nghiêm khắc của mẹ tôi.

..

— U nghe... U nghe...

— Đứa nào phá đó ? Tao đánh chết.

Tôi lên tiếng khi nghe bọn nhỏ phá ở buồng kho. Trong đó có « gian buồng » Jupon và con nó. Thấy tôi, Đạt khoe :

— Chị ơi. 1 con mèo mở mắt.

— Ừ há.

Tôi sờ vào 2 con kia và vuốt ve nhẹ nhẹ. Đôi mắt chúng từ từ hé mở.

— Cả ba con đều mở mắt mẹ ơi.

Bé Hon sung sướng nhảy cẫng lên rồi chúng chia nhau bế ra ngoài.

— Bọn mình đặt tên cho chúng nó tại đây.

— Phải đấy. Làm giấy khai sinh nữa.

Thạch lên tiếng và cả bọn cười ầm

— Đặt tên chi cho hay em mới chịu.

— Tên Việt nhé.

— Không, tên Pháp như mẹ nó

Cuộc thảo luận sôi nổi, hào hứng. Nếu không có tôi thế nào cũng có vài cuộc « ẩu đả » xảy ra. Cuối cùng, 3 tên khả dĩ được lựa chọn : Mi ô, Mi nha và Mi nhon.

Tôi mỉm cười xác định lại : con dài đuôi, lớn mồm là Mi-ô. Con hay ỏng ẹo là Mi-nha. Con có khoang đen ở cổ và chân là Mi-nhon.

— Thôi đem cất đi. Tụi mày cười to quá làm chúng nó sợ run kìa.

Bốn mẹ con Jupon vào nhà kho nằm, mặt đứa nào cũng buồn tui nghỉu.

..

— Bác sĩ này. Làm sao con Jupon có đủ sữa cho 3 con nó bú ?

— À... À... lấy sữa « đầu bò » cho nó bú thêm

... — Nó ngu quá Bác sĩ à... Sữa đây... Jupon mày uống cho con mày bắt chước.

— Thôi để sữa đó cho Bác sĩ. Bà Hon đem mèo mẹ đi nơi khác thì bầy con tự nhiên bò đến uống.

Nín yên không được rồi. Tôi kêu lên.

— Thôi xin cắt sữa cho. Mèo còn dai quá, đứng chưa vững nữa là liếm đồ ăn.

Nghe tiếng tôi, « Bác sĩ Đạt » và « Bà Hon » chạy mất

Đã ba tuần rồi. Mi-ô kêu lớn tiếng hơn, Mi-nha ổng ọ hơn và Mi-nhon xinh xắn hơn. Nhưng lần nhìn bầy con bu quanh vú mẹ, trông đáng yêu lạ. Bao giờ tình mẫu tử cũng dễ làm người ta xúc động. Tôi là một trong những kẻ hay xúc động vẩn vơ đó.

..

Một buổi trưa, mình tôi với chị ở trong nhà. Bỗng nhiên nghe tiếng mèo con kêu liên tiếp. Chạy vào kho, chỗ mèo nằm thường ngày: trống không. Bỗng tôi bắt gặp ở mái nhà, jupon đang ngậm con trong miệng. Tôi hoảng hốt gọi thất thanh nhưng chẳng có ai. Chị ở đi ra đầu xóm rồi. Tôi đuổi theo nhưng cửa nhà trên khóa kỹ. Jupon biến dạng trên những ống xối quanh nhà.

Tôi bắt lực, cầm cây củi trong tay nhưng chẳng biết làm gì. Giá tôi leo được tôi sẽ cứu con miu xuống. Trời nắng chang chang. Mái tôn dùng làm xối nóng như lửa. Liệu da thịt non nớt của ba con miu chịu nổi không.

Tiếng mèo con kêu nhỏ dần rồi im bật. Người tôi nổi gai lên vì tức, vì thương. Năm ngoái mèo cũng chuyển con đi rồi ăn thịt mất. Liệu năm nay có thoát khỏi chuyện đó không? Lúc ấy Bông — tên chị ở — trở về:

— Bông. Mở cửa nhanh lên. Mèo nó mang con đi hết rồi. Trên xối ấy

Khi Bông lên đến mái nhà thì tôi nghe nó nói vọng xuống:

— Không có chi hết.

— Cố tìm đi. Tao thấy rõ ràng.

— A. Đây rồi. Trời ơi. Máu bê bết. Một con chết. Một con ngất ngư.. Tôi run rẩy:

— 3 con lận!

— 1 con nữa chỉ còn... cái đầu

Tôi không nhìn vào đôi mắt con Mi-ô nhưng tôi biết nó đau đớn. Tiếng gừ gừ trong cổ kia phải chăng là tiếng rên khóc. Tôi run run mở hộp cứu thương lấy bông lau sạch máu và bôi thuốc. Vô hiệu. 10 phút sau nó cứng đờ.

— Mi-ô chết rồi Bông ạ. Chôn đi. Đến chiều ba mẹ và các em tôi về. Tôi cũng lặng yên như dạo Jupon đi. Theo thói quen, em tôi vào buồng thăm Miu.

— Mèo mộ rồi?

— Bông. Chị để mèo chỗ mộ?

— Lên hỏi chị Kim a tề.

Có tiếng chân chạy vào phòng tội.

Tội giả vờ nhắm mắt ngủ. Tôi biết nói sao giờ. Cái đầu Minhon. Thân thể cứng ngắt của Mi-nha. Mảng da đỏ lôm trên lưng Mi-ô... Những tiếng kêu ai-oán. Trời ơi! Nếu tôi sớm biết kịp thời, làm gì đến nỗi này.

Tiếng mẹ tôi dưới bếp:

— Cả tháng nâng niu. Chừ mới bước ra nửa ngày về đã thấy hại rồi. Biết rứa tôi có đi mô.

— Chi cũng xong rồi. Tôi đã nói trước « mèo tháng ba cha ăn con »...

Tội không còn nghe nữa. Dầu sao tội cũng dự một phần trách nhiệm về ba cái chết của miu con... ●

MỘT CUỘC NÔ ĐÙA

NGÔ - ĐÌNH - QUÍ

(viết theo « The New Times and places »)

MỘT buổi sáng đẹp trời, nhằm ngày, Bobby được nghỉ học, ba nó đi làm sở, còn bà mẹ thì đi chợ, Bobby liền gọi những nhóc con bạn đến, cùng với chị nó là Holly chơi trò chơi hú tìm.

Trò chơi bắt đầu. Holly bị nhầm mắt vào một gốc cây, còn bọn nhóc kia may mắn được đi trốn. Khi Holly bắt đầu đếm. Bobby nghĩ thầm : «Mình sao luôn luôn cứ bị kiếm thấy trước nhất, vậy kỳ này phải tìm một chỗ thật tốt». Và mắt hần chợt sáng lên, trước mặt một cái «can» còn mới nguyên vì mẹ nó mới mua hôm qua, cái «can» này vốn để đồ những cơm thừa canh cặn vào đó, cho những người nuôi heo tới lấy, cái «can» thay thế cho cái cũ đã bị hư nên mẹ nó vội mua cái khác. Thế rồi, «phụp» một tiếng khô khan vang lên, Bobby nhảy vào trong cái «can» và nhận mình xuống lòng của chiếc «can» chật hẹp, rồi đưa tay ra lấy cái nắp đặt lên trên che dấu thân thể của hần. Cùng lúc đó, Holly bắt đầu đi

kiếm và lần này cô không thể kiếm ra Bobby đâu rồi cuối cùng tuyên bố bỏ cuộc. Nãy giờ, ngộp thở trong chiếc «can», nghe Holly chịu thua, Bobby mừng hết lớn, vội vàng toan đứng dậy định phóng ra ngoài nhưng, một sự bất ngờ xảy ra, lúc vào ngồi trong chiếc «can», Bobby đã cố gắng lắm mới thu gọn mình trong đó nên bây giờ hai chân của cậu ta đã uốn éo, vắn vẹo mãi mà vẫn không sao nhấc hai chân lên được, thật tai hại, bây giờ thu mình trong đó với tất cả sự bực bội, lo sợ. Bobby la lớn : «Tôi đang bị mắc kẹt trong chiếc «can». Nghe tiếng của Bobby, bọn trẻ vội vàng chạy tới, đưa nắm tay, đưa nhận chiếc «can» xuống đất, và hết sức lôi Bobby ra khỏi, nhưng vô ích, Holly la lên : «Trời ơi ! chúng ta phải làm sao mong má về ngay, má sẽ lấy Bobby ra».

Bobby nói :

— Hãy đi gọi Cảnh Sát, họ biết cách lấy tôi ra.

Holly vội vàng quay điện thoại gọi về chi cảnh sát :

— Alô! Ông có thể gọi một nhân viên đến số 1123, đường X? Em của tôi bị mắc kẹt trong cái «can» chứa đồ ăn dư và bây giờ không làm sao ra được.

Ở đầu giây bên kia, tiếng của ông cò:

— Tên hân là gì?

— Dạ, Bobby còn tôi là Holly chị của hân.

— Được rồi, tôi sẽ cho người đến ngay.

Gác ống nghe lên, Holly ra ngoài cổng đứng chờ. Năm phút sau, một chiếc Jeep có hai nhân viên công lực ngừng ở cổng Holly mừng rỡ:

— Chào hai ông! Em tôi bị kẹt luôn ở trong chiếc can và chúng tôi không thể kéo hân ra khỏi nên mới điện thoại cho ông!

Rồi Holly đưa hai nhân viên đến chỗ Bobby đang ngồi bó rọ. Một người nhận mạnh cái can xuống còn người kia nắm hai vai của cậu bé và lôi hân. Thật khó nhọc! Hai người đó cũng không làm sao để cứu cậu bé kia trong lúc thân thể của cậu đã bị kẹt chặt trong chiếc «can» quái ác kia.

— Thôi! vô ích! Cậu bé kia ơi! Hãy ngồi chờ để tôi gọi nhân viên cứu hỏa, may ra họ có cách lấy cậu ra khỏi đây!

Trong lúc đó, ông cảnh sát trưởng ở nhà điện thoại cho phóng viên nhà báo:

— Alô! Tôi có một tin cho báo của ông. Một cậu con trai ở số 1123 đường X đã bị mắc kẹt trong cái can chứa đồ ăn dư thừa và không làm sao ra khỏi.

— Cám ơn ông Cảnh sát trưởng! Thật là một chuyện hi hữu.

Sau đó, phóng viên nhật báo vội vàng lái xe đến nhà Bobby có mang theo máy chụp hình. Phóng viên đến số 1123 thì ông vô cùng ngạc nhiên thấy có nhân viên cứu hỏa cũng vừa đến ngay cổng, ông vội vàng tiến đến:

— Có chuyện gì thế? Tôi đâu có thấy khói hay lửa gì đâu mà cũng có mặt ông ở đây nữa sao?

Nhân viên cứu hỏa nhún vai:

— Ô! một đứa con nít kẹt trong chiếc «can» và không ra được nên cầu cứu đến tôi! Phóng viên nhà báo đánh hơi nhanh thật đấy,

Họ bước vào nhà. Phóng viên nói với nhân viên cứu hỏa:

— Ông cho phép tôi hỏi cậu ta một vài câu hỏi trước nhé.

Rồi ông ta đến trước mặt cậu Bobby, nhìn cậu ta chăm chú:

— «Em tên gì nhỉ?» Phóng viên hỏi.

— «Dạ, em tên Bobby» Bobby trả lời.

— Em bao nhiêu tuổi, Bobby?

— Em năm nay chín tuổi nhưng ông hãy mau mau mang em ra khỏi đây đi, em mới chán quá rồi.

— Được, nhân viên đây sẽ mang em ra khỏi chiếc «can» này lập tức với cái cửa của ông ta. Thế em học trường nào nhỉ??

— Dạ, trường tiểu học Washington.

Sau khi đã ghi chép những lời của Bobby, ông phóng viên đưa chiếc máy chụp hình lên ngang tầm mắt và hỏi:

— Tôi chụp cho em tám hình đặc biệt này, tám hình em ngồi trong chiếc «can». Vậy em hãy «cười» lên nào.

Bobby bực bội:

— Ông hãy mau mau mang tôi ra khỏi đi, chân tôi đã bị nhức, mới mệt quá rồi. Tôi không thích ông chụp hình tôi đâu.

— Lấy em ra khỏi chiếc «can» là việc thứ hai. Còn việc đầu tiên của tôi là..... «tách», một tiếng vang lên, ông ta đã nhận cái nút máy hình.

Sau đó, nhân viên cứu hỏa bắt tay vào việc. Ông ta cầm cái cửa và bắt đầu cửa cái «can»

một cách rất cẩn thận. Trong một thời gian thật ngắn, Bobby đã ra ngoài được!

— Sao? Em cảm thấy thế nào Để chịu không? Ông phóng viên lại hỏi.

— Dạ, em rất khoan khoái, dễ chịu. Hắn cười nhăn nhăn nhưng cũng đầy vẻ lúng túng, e lệ. Còn chiếc can này thì không có lý do gì để em lại vào đó ngồi lần thứ hai đâu.

Nói đến đây, Bobby đá văng chiếc «can» quái ác đã nhốt hắn trong suốt thời gian một tiếng đồng hồ. Cậu bé vươn vai, xoa chân, hai chân bị bó rọ, nên máu đã tụ lại, khó lưu thông được, bây giờ được giải thoát cậu bé Bobby đã cảm thấy khỏe khoắn và mạch máu trong người đã bình thường không còn khó chịu như trước nữa.

Nhìn các bạn bu quanh, Bobby e lệ ngượng ngập trong lúc các bạn nhóc còn đều thích thú cái sự chơi đùa nguy hiểm của Bobby. Và chiều tối hôm đó, Bobby lại thêm một lần khó chịu và bực bội khi cha nó đi làm về.

Khi ba Bobby đi làm về, vừa đến nhà, ông thay quần áo rồi trong lúc chờ ăn cơm, ông lấy tờ báo lại salông ngồi coi thì ông vô cùng ngạc nhiên vì trên trang nhất có hình của Bobby

con trai ông, ngồi bó gối trong chiếc «can» vẽ mặt thiếu nữ, tiếp theo bức hình là những dòng chữ nói về trò chơi của Bobby và lũ nhóc con.

Ông vội vàng gọi Bobby lên và chỉ cho nó tấm hình :

— Con có thích tấm hình này không hả Bobby ? Ông hỏi. Bobby cau mặt tức giận :

— Máy ông nhà báo lòi thôi thật ! Con không thích tấm ảnh này đâu ba ơi, con chỉ thấy tấm hình này diễn tả sự ngu ngốc đần độn tột cùng của con thôi.

— Hãy nhớ mãi kỷ niệm này nghe con ! Ông ta cười và nói thêm : «Chỉ có sự nghịch ngợm ngu dại của con mà làm phiền đến biết bao nhiêu người từ ông cảnh sát, đến nhà báo, đến nhân viên cứu hỏa. Thôi, cha con mình đi ăn cơm, ba đói bụng rồi ! »

Vui cười

KHÔNG PHẢI

Bác sĩ :

— Em bị gãy cái chân này là tại em leo cây phải không ?

Em bé :

— Thưa ông, không phải leo cây mà là té cây, ông ạ !

Bác sĩ : .. ? ! ?

Hà-Thụy-Phong

VƯỜN THƠ TUỔI HOA

BÀI THƠ CHO EM...

Cho em chiếc quạt màu hồng
Đêm đêm ru nhẹ giấc nồng tuổi thơ
Bàn tay nâng bước mộng hồ
Từng ngôi nho nhỏ tách bờ mển yêu
Trao em nét đẹp yêu kiều
Môi cười nhung nhớ mỹ miều sắc hoa
Thướt tha tựa dáng tiên qua
Vàng trắng mười sáu làm quà tóc
mun

Tặng em tiếng hát mông lung
Ban mai chim bé hoà chung một lời
Đề ca tụng mãi cuộc đời
Tương lai xanh thắm màu trời bao
la

Buổi chiều nắng đẹp thêm nhà
Rơi trong vườn vắng đậm đà bước
em

Đan thưa lối nhỏ đêm êm
Dịu em vào cánh tay hiền của mẹ
Hoàng hôn nắng ngủ bên hè
Từng hồi gió khẽ lướt về đầy sân
Mành cao lay động xa gần
Ghé tai mẹ kể — thì thầm ước mơ
Ơ hay ! đêm xuống bao giờ
Ngàn sao lấp lánh sáng ngời không
trung

Bạn ơi sao chẳng vui cùng
Thời gian nhanh lắm hãy mừng
tuổi thơ...
PHƯỢNG UYÊN

TIẾNG BUỒN CAO NGUYÊN

Rừng chiều thắm đượm hơi sương
 Thông già vắng gió u buồn nhìn nhau
 Trơ vơ cành lá gục đầu.
 Lưng đồi nhợt nắng điệu sâu thoảng
 âm

Bản xa lịm giấc phù trầm.
 Suối cao thẳm chảy nghìn năm thảng
 dài

Cỏ non in dấu chân nai
 Bàu trũng thăm thẳm chia hai núi
 rừng.

THỤY MIÊN
 (HUẾ)

TÓC

Những sợi tóc
 Nó đen huyền
 Và mềm dịu
 Nó buồn làm sao
 Khi nằm ngủ trên vai em.
 Mỗi đêm sáng trắng
 Em xoa thật dài
 Ngồi dưới những bóng lá
 Và làm
 Con bé liêu trai
 Màu vàng lụa mỏng đến làm quen
 Chúng vuốt ve những sợi tóc
 Chúng muốn làm giòng nước
 Gội cho tóc thật thơm
 Và đen dài
 Đen dài như con suối mùa xuân chảy
 Dịu dàng trong đêm

TRẦM VI

TUỔI MƯỜI SÁU

« 16 tuổi, tuổi trăng sao tuổi gió,
 Tuổi băng khuâng, khắc khoải ngóng
 tương-lai
 Tuổi yêu đương, thêm sữa ngọt thiên-
 thai.

Tay bé bỏng ôm tuổi đời rộng lớn».
 16 tuổi, tuổi mơ hoa đuổi bướm.
 Bỗng dưng buồn rồi mơ mộng, mộng
 mơ

Có nhiều đêm thao thức tôi làm thơ.
 Mong tâm-sự cho vơi niềm cô-
 quạnh.

16 tuổi, tuổi những nàng hay khóc,
 Mắt mờ sương khi trăng chiều bên
 thềm.

Giọt lệ nóng sẵn trào trên má thắm.
 Hay thở dài ngao-ngán lúc chiều
 buông

16 tuổi, tuổi nổi buồn vô-cớ
 Thích mây trời tím sẫm buổi hoàng
 hôn

Yêu dư-âm réo rắt của dương cầm
 Và những lúc nhìn trời mưa tháng
 bảy.

16 tuổi, tuổi lang-thang ngoài đại
 lộ
 Những buổi chiều lộng gió, lá vàng
 bay

Mắt xa vời, hồn chìm đắm mơ
 say

Như quên hết, quên bầu trời (và)
 vũ-trụ.

NGỌC-THUY-VÂN

MÁNH VƯỜN của BÉ

VƯỜN XƯA

Nhà ngoại em có khu vườn
Cây xanh đan lá thành vòm trên cao
Gió đưa rừng lá xạt xào
Bà khoe hoa nằng nhuộm màu vàng tươi
Em thường thơ thần dạo chơi
Có khi nằm ngủ dưới trời mát êm
Trong vườn lại có cả chim
Đua nhau ca hát nhảy chuyển cành cây
Những hoa nở trắng như mây
Tô thêm cảnh đẹp ngất ngây tâm hồn

Bây giờ chinh chiến lan tràn
Vườn xưa tan nát thành hoang sơ rồi
Em thương tiếc lắm bạn ơi
Và mong trở lại thăm nơi quê nhà,

(Trích Họa Trắc Bướm Vàng)
BẠCH CHI UYÊN CHI (XỨ SÓC)

NỖI-NIỀM !

Đêm nay mưa xuống thật buồn !
Mưa rơi như trút như tuôn xuống
đường.

Nhìn mưa lòng bỗng cảm thương,
Những người nghèo khó tha phương
xa nhà

Vì đâu cảnh khổ mà ra ?
Đã làm cho họ đành liã nơi sinh.
Phải chăng khói lửa chiến chinh,
Gây nên đau khổ điêu linh dân lành.

Bao giờ mới hết chiến tranh,
Cho dân tôi sống an lành nơi nơi !
Đêm đêm thăm nguyện với trời :
Xin ngài thương lấy dân tôi ít nhiều.
... Ngoài kia mưa vẫn rơi đều,
Tiếng mưa như tiếng dân hiền oán than!

NGUYỄN-THIỆN

CÁNH CHIM TRỜI

Ta là cánh chim trời.
Ngang dọc giữa không trung.
Ta sống trong cuộc đời
Với mây nước mệnh mông.

Ta bay trong bình minh.
Nhìn muôn hoa đua thắm.
Ta bay trong trời xanh,
Tâm hồn chìm say đắm.

Ta bay trong hoàng hôn,
Nhìn trần gian sinh hoạt.
Ta bay về đầu thôn,
Cùng lũ chim ca hát.

Ta bay trong trời đêm,
Nhìn muôn sao lấp lánh.
Ta soi bóng loài chim,
Xuống dòng sông óng ánh.

Thu-hoài-Thu

NÊN THƠ

Cắt bước nhẹ nhàng
Trong khu rừng nhỏ
Thẹn thùng cô bé
Hoa ngấm dịu dàng

∴

Nắng vàng đỏ xuống
Phản chiếu má hồng
Làm cô thêm cuống
Phải nhìn lên không

∴

Đưa tay khẽ vuốt
Suối tóc êm êm
Hoa nhìn không chớp
Mái tóc đen huyền

∴

Lá rụng xuống vườn
Bao phủ bên hông
Làm con đường xám
Nổi bật gót hồng

∴

Cô bé cắt bước
Hoa ngán ngơ nhìn
Đến khi cô khuất
Thương tiếc triền miên...

THUY LAN TRANG
(nhóm TRANG)

ANH EM HƯƠNG

— Cái gì vậy chị.

— Không! bí mật quốc phòng,
Hùng không được biết.

Anh Hải ra lịch:

— Thôi! mấy em sửa soạn lên lầu
đọc kinh rồi đi ngủ, mai dậy sớm đi
lễ rồi còn đi cinê, A-lê-Hấp lẹ lên
nào, Oanh xuống chị Hương rửa mặt
cho, khuya ba mẹ mới về, tội mình
đi ngủ sớm.

Oanh vùi vỉnh:

— Anh Hải phải kể chuyện cổ tích
cho Oanh nghe cơ.

Anh hôn vào đôi má thơm sữa của
bé rồi đáp:

— Ừ rồi anh kể cho. Hùng đi
rửa mặt và chân tay đi, cả ngày
cử rớn và răng với mấy cao thủ
võ lâm đá banh, người đầy bụi
bặm đó.

∴

Ba chiếc giường kê gần nhau trong
một phòng rộng trên lầu, ba mẹ làm
như vậy là do ý muốn của anh em
Hương đề khi nào anh Hải về thì
cả bốn anh em vào đó ngủ và nghe
anh Hải kể chuyện.

Anh Hải bắt đầu ru giấc ngủ của
bé Oanh bằng hai tiếng ngày xưa êm
ái, lúc còn nhỏ anh thường kể chuyện
cổ tích bằng hai tiếng "Ngày xưa"
Hương say mê theo dõi câu chuyện
của anh. Bây giờ tuy đã lớn Hương
vẫn còn thích nghe anh kể chuyện
mỗi tối khi lên giường ngủ.

Tiếng anh Hải đều đều êm ái,
Hương thiếp đi và lạc vào trong giấc
mơ đề sống với câu chuyện "ngày
xưa" của anh. ●

Hộp thư Tuổi Hoa

Ngọc huỳnh Ca (Gia định) Đã ghi tên em vào sổ gia đình. Ở tuổi ấy em đúng là một cây Tuổi Hoa xanh rờn rồi! Thư đầu làm quen đúng như vậy đó.

Trần Lữ Dạ Duyên (Bình dương) Phải đuổi con ma « ngại ngùng » ấy đi nghe em, vì thư em đã được đón tiếp niềm nở rồi đó.

Phl vân Ngọc (Pleiku) Bài được chọn sẽ đăng dần nên không hẹn được là bao lâu em ạ. Sương lệ Hà là trai.

Huyền thi Họa My (Huế) Được rồi, khi nào có dịp vô Saigon anh sẽ chỉ nhà chị Bích Thủy cho em tới chơi. Tuổi em rất nhiều trong gia đình.

Kim Mỹ (Nha trang) : Bút hiệu của em không trùng với ai đâu. Đã chuyển lời hỏi thăm của em cho T.C., « nàng » cảm ơn em lắm đấy. Anh bận quá, chắc không có thư riêng cho em được.

Dương xuân Bảo (Nha-trang) : Tên em đã được ghi vào G.Đ.T.H. và tấm ảnh « đẹp ác » của em cũng đã được dán vào Album của gia đình rồi.

Lê Hường (Đà nẵng) : Nếu muốn làm quen với H.K.L., em cứ gửi thư về tòa soạn anh sẽ cho chuyển hộp.

Châu Thi Loan (?) : Mục Dzic Dzắc tạm ngưng vì Q.D. đã mãn hạn giao kèo với anh Hà Tĩnh. Bao giờ đợi Hà Tĩnh về hãy hay.

Nguyễn văn Thịnh (Tân phát) : Cái sổ trong dấu ngoặc sau tên là sổ bài nhận được của em đấy — Hiểu rõ rồi chứ?

Thu Hoàng Hạng (Huế) : Đã chuyển bài thơ của em cho T.C. Gớm, em tính toán ghê quá, chắc em giỏi toán lắm nhỉ?

Hoài Mộng Thiên Thai (Bình định) : Chia mừng sự thắng lợi của em nhé. Cảm ơn về lời chúc của em.

Hoàng Anh (Tân thanh) : Bút hiệu của các em không trùng với ai cả — Bài vở đã nhận đủ, các em cố gắng hơn đi.

Nguyễn văn Kiệt (Đồng thao) : « Thăm cảnh gia đình » chú nhận được rồi. Bài viết chỉ cần hay và đừng than mây khóc gió là được đăng.

Tùng Nguyễn Vũ (Qui nhơn) : Hiện nay tòa soạn chỉ còn bộ 5 và bộ 6 T.H. đóng tập. Các số lẻ còn từ số 16 trở đi, trừ các số 25 và 31. Cảm ơn về lời cầu cầu chúc của em.

Lưu thị Hoàng Nhi (Nha trang) : Tên cháu đã được ghi vào G.Đ.T.H. Truyện ngắn chú cũng đã nhận được. Cháu hiết lo cho tương lai, tốt lắm. Nhưng chú nghĩ, nếu muốn có một tương lai tốt đẹp, cháu hãy lo chu toàn những bổn phận hiện tại — cháu nghĩ có phải không?

Vũ Uyên (Nha trang) : Thôi, cho chú can, đừng có bắt đền chú nữa — Các chú, bác, anh, chị trong Ban Biên Tập gửi lời cảm ơn cháu đấy.

Tôn nữ Thơ Thơ (Huế) : Nhận được bài « Nhớ má » rồi. Đón nhận cố gắng của em. Cứ tiếp tục đi nhé!

BÀI NHẬN ĐƯỢC :

Thương Hương Phạm Kiều Loan. Nguyễn minh Tâm (2). Trần thị Thái. Thanh Hùng. Ngọc Quỳnh Giao. Võ quang Long.. Lê văn cao. Đỗ thị Kim Hoa. Mi Bình Phương. Hương thiện Hảo. Trần văn Nhĩ. Uyên Miên. Huỳnh. loan. Lê. Phát- Kim Ngọc. Lê Thu. Phương Dạ Lan. Bút nhóm Tre xanh. Hoài Vân. Thanh Nhung Nguyễn Thiện (2). Minh Trí. Hà Quyên. Thiệu Hải (2). Mai vỹ Dạ Vân hoài Trinh. Trần thị Lệ Hằng. Nguyễn thanh Tịnh. Lê Dũng Mỹ. Lê thượng Hà. Kim sơn Dũng, Võ quang Bá (2). Nguyệt Thanh. Hà giang Thủy. Lê Công cư Lập. Ngọc Sương. Thư nhật Thu. Thiên thu Loan. Thương hoài ngàn Năm. Đinh gia chiến (2). Nguyễn xuân Vũ. Kim Cúc. Nguyễn văn Phùng. Dương bá Nam. Duyên Hoa (2). Phương Ái. Hoài Hương (6). Thương viết Phương Đặng văn Phùng. Thiên Lý. Lý thương Đạo. Tý Hỷ. Lê Đình. Trang Vân (Bút đoàn Sao trời Nam). Nguyễn khắc Thiệu. vũ Uyên. Khánh đông Hà. Kim Cúc. Huyền Nhi. Minh Tâm Nguyễn minh Tâm. Khánh Dân. Trần thị Lệ Phương. Hoài Sơn. Thiệu Dương. (BN Miền các trắng) Thiệu Hải. Túy thi nhân. Bằng Trầm. My. Tương Lan. Thanh Bần, Thương nhã Đoan. Nguyễn thị Thảo trang. Minh Hiệp. Thùy Dương. Hoài minh Phương Lãng My. Ánh Triều Dương. Thiệu Sơn. Hà thủy Chi. Hữu Huấn. Ngọc Cường. Trần Hồ Lộc. Hồng khắc Kim Hà. Hà Thọ Nguyễn-Bình phương Anh (2). Hoài Linh Sơn. Lê văn Hải. Uyên.

ĐÔI LỜI MINH-XÁC :

Gần đây có một số người không hiểu vì lý do gì đã mạo nhận tên Quyên-Di để làm những công việc riêng tư.

Đây không phải là lần đầu Quyên-Di được các bạn báo cho tin ấy, nên dù muốn dù không, bắt buộc Quyên-Di cũng phải minh xác :

1. Thường thường Quyên-Di chỉ tiếp xúc với các bạn tại tòa soạn,
2. Khi viết thư cho ai, Quyên-Di đều dùng phong bì riêng của tòa soạn, có in chữ « TUỔI HOA » bên ngoài.

Vậy xin các bạn lưu ý để tránh bị lợi dụng và Quyên-Di cũng không bị hiểu lầm vì hành động của những người trên.

Thành thực cảm ơn

TỦ SÁCH TUỔI-HOA

Sau một thời gian dự định, nhờ sự khuyến khích của quý vị Phụ Huynh cùng theo yêu cầu của các em, Tuổi Hoa đã quyết định phát hành cuốn sách thứ nhất trong **Tủ sách Tuổi Hoa** :

CHÚ THỎ ĐỂ

của BÍCH-THỦY

Và sẽ lần lượt in tiếp những tác phẩm của các nhà văn yêu trẻ.

• **TỦ SÁCH TUỔI HOA** sẽ cống hiến các em một loại sách thực đẹp, xinh xắn, nội dung lành mạnh, đầy hứng thú, để các em có một tủ sách xứng đáng trong gia đình và hành diện khi cần giới thiệu hay làm quà tặng cho các bạn bè.

• **CHÚ THỎ ĐỂ** Sẽ đến với các em vào cuối tháng 5 cùng với số Tuổi Hoa mùa Phượng (số 70) do :

Nhà ANH-HUY

292, Phan-thanh-Giản, Saigon xuất bản

Nhớ đón Chú Thỏ Để nhé, và hãy loan tin vui này với các bạn !

Kiểm-đuyệt số 730 BTT ngày 21-4-67

vòng quanh thế giới!

Để phục vụ sức khỏe bộ răng, những nguyên liệu mới mẻ,
tinh vi và hữu hiệu nhất ở khắp năm châu
đều được tập trung trong THUỐC ĐÁNH RĂNG

Perlón

VN EXPRESS

GIÁ 7 đồng
Miền Trung và Cao Nguyên T. P. BI